

_____ RODINA JE ZÁKLAD STÁTU.

Aut./co. RTS
Dramaturgie Jan LEKEŠ
- verze duben 2010 -

Obraz 1

Prosklené patro hypotéční banky, int., den

Kancelář. Velká. Šéfovská.

Libor si balí věci do papírové krabice. Přes sklo vidí, jak ve velké kanceláři - bez přepážek - přelepují úředně vypadající chlápci pásy přes skříně a hrabou se v šanonech. Taky se ve všem přehrabují a evidentně cosi velí vyjeveným kancelářským myším.

Libora to nepřekvapuje. Jeho firma - hypotéční banka - padla. Finanční krize, nebo jak se celý ten cirkus jmenuje...

Dívá se, co dal do krabice; časopis, fotky, diplom...

V jeho kanclu sedí bezeslova naprosto chladně působící žena a fixuje ho očima. Neříká nic. Pak přichází dovnitř jeden z těch „úředně vypadajících chlápků“. Hospodářská kriminálka.

Polda 1:

Odcházíte?

Libor:

Už tři hodiny jsem nezaměstnaný.

Polda 2 (žena):

Jak vy hoši nahoře se vždycky dovedete politovat...to mě vždycky dostane.

Polda 1:

Sedněte si.

Teď už je to jasné. Velí tady policajti. Libor si sedá a poldové automaticky taky. Poldíci si prohlížejí krabici, kterou si Libor chtěl odnést a teď leží jak předmět doličný, jak důkaz hanby, jak kufr, co se vysypal nechtěně před očima všech...tohle vidíme ve tváři Libora. Poldové na tohle serou. Hrajou jakousi svoji tisíciletou hru na rozbalení kořisti. Polda 2 neomalenež prohrabuje krabici.

Polda 1:

Berete sebou taky jmenovku?

(Drží mosaznou cedulku „PhDr. Libor Procházka, senior supervisor“)

Libor:

Kuriozita... Co vy byste si vzal, kdyby vás vyrazili z práce?

Polda 1:

Zápočtový list.

Libor:

Správně...

Polda 2:

Je mi líto, ale tu krabici si tady necháme.

Libor:

To jsou jenom osobní věci...fotka rodiny, diplom ze školy...

Polda 1:

No, dyť jde o vás. Dřív než zamíříte na úřad práce, budete muset stejně k nám.

Polda 2:

Taky bysme si mohli promluvit teď...

Libor:

Bez právníka ze mě nedostanete ani slovo.

Polda 1:

Jo, jo...

Polda 2:

Vaše odpovědi jsou všude tady okolo, v těch lejtrech, v komplu... Já myslím; promluvit si jinak... o vaší záchraně.

Polda 1:

Takový obchodní rozhovor, jestli to chcete po vašem. Co my můžem nabídnout vám, když vy něco nabídnete nám...

Libor:

Já nejsem obchodník...

Polda 1:

...a co my uděláme s váma, když vy nám nenabídnete vůbec nic.

Libor:

To je výhružka?

Polda 1:

To je vyšetřování.

Polda 2:

Máme už aspoň padesát lejtster, které z účetnictví tohohle šantánu dělají kriminální případ. Na všech je váš podpis.

Libor:

To je vaše interpretace.

Polda 2:

Je.

Polda 1 (*podává Liborovi papírový kapesník*):

Utřete si čelo.

Libor:

Jakou nabídku očekáváte?

Polda 1:

Jedna z teorií je, že ste ty věci podepisoval v dobré vůli... Že nešlo o váš nápad, ale prostě o poslušnost vůči nadřízeným...

Libor:

Závěry si dělejte, až se poctivě prohrabete tímhle vším...

Polda 2:

Oni to na vás hodí, pane doktore. Čistej nejste. A vy se musíte ňák rozhodnout.

Polda 1:

Kolik měsíčně berete?

Libor:

Bral jsem. Sto pět tisíc.

Polda 1:

Hrubého... Plus náhrady... Plus pravidelné odměny, životní pojištění... To je dalších dvě stě.

Polda 2:

Plus nepravidelné odměny... třeba 893 tisíc před každým vánoce za poslední tři roky... za poslední tři roky, kdy podepisujete lejstra s nadhodnocenými výsledkami...

Polda 1:

...mírně řečeno.

Libor:

To je vaše interpretace.

Polda 2:

Je. Jenže my sme teď tady a hrabem se tu, v čem nás napadne, zatímco vy tu sedíte nad krabicí, kterou si ani neodnesete.

Polda 1:

Kolik vám dali za ty podpisy? Za tři roky deset, patnáct miliónů? My tady hledáme půl miliardy... Jestli jste o tomhle věděl a přesto jim podržel za patnáct mega... ste kurevsky levnej.

Polda 2 (věcně k Poldovi 1):

To ještě vyplavou nějaký jeho akcie, co dostal bokem.

Libor:

To je vaše int-

Polda 2:

Neříkejte tu větu furt dokola! Pět vašich šéfů si právě oblíká tepláky v Ruzyni. Vy se chystáte domů... přitom jste stejně zašpiněnej jako oni.

Polda 1:

Jedete domů, ne?

Libor:

Jedu.

Ticho a podivné (ne)úsměvy/?/ policajtů.

Libor:

Chcete mě zatknout?

Polda 1:

Chceme vaši výpověď. Ale ne takovou tu... (*paroduje Libora*) – „To je vaše interpretace...“ Třeba nejste darebák. Proto s váma jednáme otevřeně.

Libor:

Já s váma bez právníka nebudu mluvit. I kdyby ste mě teď zavřeli.

Polda 1:

My vás můžem jenom zavřít. Ale já si dovedu za současný situace představit hned dva lidi, kterým by vaše likvidace mohla docela pomoci... Lidi, co k nim máte důvěru...

Libor:

To je vaše interpretace.

Polda 1:

...mu tenhle refrén vydrží až do lochu...

Polda 2:

...až do márnice.

Polda 1:

Jeden den. Máte jeden den na rozmyšlenou. Pak očekávejte cokoliv.

Libor:

Můžu jít?

Polda 1:

Ušetřím vám cestu na dvůr. To firemní auto, co ste dostal jako odstupný, je taky zabavený. Bude to chtít taxíka.

Libor vyšel z kanceláře a nechal tam fotky své rodiny dvěma duchaplným poldům.

Polda 2 (prohrabuje krabici Libora):

Není právník, je PhDr...to ani není ekonom.

Polda 1 (taky hrabe v krabici a prohlíží si zarámovanou minireprodukcí Muchovy Madony):

Ale určitě má nějaký to MBA nebo něco podobného... Chlapi na jeho úrovni milují diplomy. Měli jsme ho sebrat hned.

Polda 2 jenom vrtí hlavou a prohlíží si rodinnou fotografii Libora.

Obraz 2**Ulice, ext., den**

Libor jde ulicí a máme možnost prohlédnout si jeho tvář. Není v ní nic. Snad jenom unavené oči. Zamává na taxíka. Ten nezastavuje. Libor jde pěšky po chodníku a dívá se kamsi do prázdna. Ale svět vnímá. Když jede okolo další taxík, zase na něj zamává. Taxík zase nezastavuje. Libor přišel až telefonní budce. Jde dovnitř; háže do ní mince. Ve svém mobilu si našel nějaké číslo a to vymačkal do automatu. Chová se pořád stejně, ale my si uvědomujeme, že počítá s tím, že je sledován, odposloucháván...že prostě není trouba unášený větrem. Někdo to na druhé straně zvedl.

Libor:

Tady je Libor. Nebudu už volat z mobilu. Mám ještě jednu SIMku, ale tu nechávám na úplnou krizi.

Naznačovali takový divný věci, že by se mě mohl chtít někdo zbavit... Víím, že je to nátlak, ale jsem nervózní. Divíš se mi? Jaký je teď můj vztah k tomu? Jako právně... Můžou mě teda zavřít? ... Budu na telefonu, ty buď prosím taky. ... Nejsem pesimista, nemám ve zvyku vidět věci černě.

Zavěsí. Není pesimista, ale rozhodně tak teď nevypadá. Taky jsme neslyšeli, co mu ten na druhé straně odpověděl. Utře si pot z čela a za krkem. Sundá kravatu. Další taxi už zastaví. Libor nastupuje.

Libor:

Bude to až za Prahu. Nevadí?

Taxikář:

Pro mě je to dobrá zpráva!

Obraz 3

Obec Pyšely, ext., podvečer

Libor vystupuje z taxíku. Je doma. Před domem. Dům pěkný, nikoliv pompézní. Ještě nezarostl zelení, protože je nový, takže je všude vidět. Auto, trávník, skalka, posezení s venkovním krbem. Nikdo z domu nevybíhá, nikdo ho nevíta. Libor otevře branku a jde po chodníku k domu. Máme možnost prohlédnout si jeho majetek z venku.

Obraz 4

Doma u Libora, ext., podvečer

*Doma je žena a jak postupně zjišťujeme, taky obě děti. Známe je všechny z fotky z kanceláře. Ona menší a klidná; děti – kluk (**Lukáš**) a holka (**Tina**) asi ve věku devět a šest let. Děti něco hledají po pokoji. Za chvíli zjistíme, že jsou to želvy, protože Tina najde první a někde je ukryta druhá. Žena – **Iva** – nerušeně sedí za kuchyňským stolem a píše něco na laptopu; před sebou svazek starých, zažloutlých novin. Libora všichni zběžně zdraví a dál se věnují svým malým činnostem... v porovnání s průserem, který na svých bedrech přitáhl táta. Bezstarostnost a katastrofa pod jednou střechou...v jedné kuchyni.*

Iva:

Víš, že 22.května 1937 projížděl přes Pyšely prezident Beneš do svého letního domku Sezimově Ústí a pojeď tu u Vaňků a vyfotil se s místním včelařským spolkem?

Libor:

Ne.

Iva:

No! A v třicátém čtvrtém se tu předváděli Voskovec s Werichem. Podívej, kolik je z toho fotek...

Libor:

Píšeš o tom, jak se tu vystřídal celý svět?

Iva:

No! Lidi to mají rádi, když si přečtou, kdo tu všechno kdysi byl a co tu dělal.

Tina hladí želvu, Lukáš hledá tu svoji kdesi zalezlou. Iva kouká na Libora. Libor kouká do zažloutlých prvorepublikových novin, odkud Iva přepisuje citace do svého článku.

Iva:

Tipovala jsem, že ten dnešek pudeš někam zapít.

Libor:

Není co zapíjet.

Iva:

Na internetu píšou, že zavřeli už pět lidí. Taky Javoru, Jardu Tomana... já si to nedovedu vůbec vysvětlit. Když je znám jako normální lidi... To je hrozný... oni se nebáli, že se na to jednou přijde?

Libor:

To je jenom vyšetřovací vazba...policajtské bububu. Vůbec není jistý, jestli v ní zůstanou. Ty věci jsou složitější, Ivi.

Iva:

A po tobě nikdo nic nechce?

Libor:

Já jsem byl moc malý pán.

Iva:

Jo.

Tina přináší svoji želvu mámě.

Lukáš (o své želvě):

Jestli někde neusnula...

Iva hladí Tinu po hlavě a odsunuje želvu z klávesnice. Libor si sedl vedle a kouká do monitoru a po novinách po stole, kde kromě starých novin je taky aktuální „Hlas Pyšel“, do něhož evidentně Ivin článek vzniká.

Iva:

Co máš v plánu? Dneska...

Libor:

Nevim. Asi čerstvý vzduch.

Iva ho podrbe ve vlasech, jak malého kluka. Věnuje se dál článku.

Iva:

Beneš si tady dal k obědu čerstvého králíka se smetanovou omáčkou a brambor... k tomu by se víc hodil knedlík, ne? ...a vypil dvě piva...

Libor:

A platil si to sám?

Iva:

To pochybuju.

Iva má dobrou náladu a věnuje se článku. Usmívá se. Libor vnímá ženu, děti, želvy. Co zdlouhavě popisovat, jak mu je; víme v jaké je situaci.

Lukáš:

Tady je! Mě by fakt zakímalo, jestli želva přemýšlí stejně rychle, jak rychle chodí. Jestli ji jako třeba nesere, že ji něco napadne, ale pak jí hrozně dlouho trvá, než to udělá...protože je prostě pomalá. Nebo to vůbec neřeší, tati?

Libor:

Půjdu se projít ven.

Iva:

Nechceš vzít děcka sebou? Nepudete s taťkou?

Libor:

Prosim ne... Já si půjdu zaběhat. Potřebuju nějaký pohyb.

Rodina přikývne, a tak se dál každý vrátí ke své činnosti. Taťka odchází běhat, aniž by to kohokoliv překvapilo. Taťka asi běhává pravidelně.

Obraz 5

Hospoda v Pyšelech, int., podvečer.

...jenže taťka dnes běhat nebude, navzdory tomu, že je ve „sportovním“. Jenom Bůh ví, co se mu všechno honí hlavou; když vejde do místní hospody „U Vaňků“, pár chlápků ho pozdraví. Žádné horoucí přátelství, jen sousedi, co mají k sobě respekt. Libor si nikam nesedá, zůstává u výčepu. Zdraví se s vrchním.

Libor:

Máte stříbrnou tequilu?

Vrchní:

Máme.

Libor:

Já si vezmu celou flašku. Dáte mi k ní i nějaký pomeranče?

Vrchní:

Stačí pět?

Libor:

Stačí.

Vrchní obřadně vyskládává pomeranče i lahev kořalky na pult.

Libor:

Víte, že se tu v roce 37 zastavil na oběd Beneš?

Vrchní:

Ten prezident? No jéje!

Libor:

Jaktože tady není žádná pamětní cedule na to?

Vrchní:

Esi tu něco bylo, tak to zlikvidovali komanči a teď po revoluci už to asi šéf neobnovil...protože ten Beneš není asi zas taková persona, aby to stálo za to, co já vím... Ta flaška bude za tisíc sto korun. Pomeranče vám nechám grátis.

Libor:

Díky. Beneš byl persona.

Vrchní:

No jo, no. Já o tom stejně nerozhoduju.

Vrchní nechce házet moudra; je evidentní, že jeho rodiče, kteří Beneše zažili (a jejich rodiče) si o Benešovi, že je persona, rozhodně nemysleli. A taky asi ví, že Libor je vystudovaný učitel historie a češtiny... Libor se loučí s osazenstvem hospody a smířlivě odchází s nakoupenou výbavou.

Obraz 6

Byt Libora a Ivy, int., podvečer

Iva a Tina cvičí. Jakýsi techno-aerobic, tuc tuc hudba. Pohyby mají sehrané. Lukáš je otráveně pozoruje se svojí želvou na klíně.

Lukáš:

Mami...a nedala by se ta šaškárna předvádět aspoň na trochu inteligentní muziku?

Iva se šklíbne a cvičí dál.

Iva:

Hudba není o inteligenci.

Lukáš:

Hudba je o inteligenci.

Lukáš s lehkým odporem pozoruje ty dvě rozjívěné ženské. Jeho želva taky..

Obraz 7

Kostel Lštění, ext., podvečer.

Je to nepřehlédnutelné místo nad řekou Sázavou. Vidí ho každý, kdo jede po benešovské silnici, naproti přes údolí. Malý kostelík se hřbitovem a posypovou loučkou nad krajinou. V noci je nasvícen oranžovou výbojkou. Kdysi dávno zde bylo keltské hradiště.

Ted' tady sedí Libor. Na lavičce. Před sebou má posypovou loučku, za sebou nasvícený kostel a hřbitov. Na protější straně údolí ubíhají světlomety stovek aut řítících se k dálnici na Prahu, nebo dolů na Tábor. Libor má kolem sebe pomerančovou kůru, téměř vypitou láhev a hraje si s mobilem. Nikdo mu nevolá. Je silně opilý. Když se zase napije, začne se dávit; tělo už alkohol nechce, Libor není piják. Je introvert a se svým neštěstím nemá kam jít. Neumí si ani představit, že by se někam mohl jít vypovídat. A tak sedí, nechává se paralyzovat úzkostí a přemáhá zvracení. Konečně mu někdo zavolá. Iva. Libor to zvedne.

Iva:

Libore? Libore!

Libor:

Ano.

Iva:

Kde si? Co se děje?

Libor:

Jsem na kopci.

Iva:

Na kterým?

Libor:

To je jedno.

Iva:

Libore...ti jsi opilý?

Libor:

Ano.

Iva:

Říkals, že jdeš běhat... už čtyři hodiny jsi pryč...tax mohl aspoň zavolat... Já mám jenom normální strach...

Libor:

Rozumím. Omlouvám se ti.

Iva:

Nemám pro tebe někam přijet?

Libor:

Já dojdu... Už jdu...

Iva:

Libore, vzals mi moje klíče...já tam mám i klíč od úřadu... svoje 's tady nechal. Já musím ráno do práce. Prosímtě neblbni a pojď domů... Něco se děje, že?

Libor:

Pořád se něco děje. Dám o sobě vědět. Věř mi aspoň ty.

Telefony se odmlčí. Iva nezněla ani hystericky, ani nešťastně...je jakási vzácně věcná. Že by charakteristika jejich vztahu? Libor se dívá na klíče, které omylem vzal své ženě. Jakoby v nich cosi rozpoznal.

Obraz 8

Pyšely, před obecním úřadem, ext., noc.

Je to „ten úřad“, o kterém mluvila Iva do telefonu, že jí od něj omylem vzal Libor doma klíče. Libor už má mezitím dávno rozmyšleno (?), k čemu jej klíče inspirovaly. Obecní úřad na malých obcích není žádná nedostupná tvrz; tím spíš, když má od něj člověk klíče. Takže si Libor otevře a vstoupí.

Obraz 8+

Obecní úřad, int., noc.

Zná to tu; chová se tu sebejistě, ale zdvořile. Projde až do místnosti s nápisem „Hlas Pyšel“, kde je jen jediný stůl a podle zarámované fotky Lukáše a Tiny (jakou už známe z někdejší pracovny Libora) víme, komu patří. Taky je tu primitivní rozhlasový pult...a ten Libora zajímá ze všeho nejvíc. Jak jen opilost dovoluje, uvádí Libor do provozu rozhlasový pult. Povedlo se. Čeká nás hlášení obecního rozhlasu, jaké hned tak někde dosud nebylo.

+Ext. Pyšely, noc. – doprovodné obrazy.

Střídavě během hlášení exteriéry Pyšel. Pubertáci pochlastávající a hulící na zastávce, opilci před hospodou, policejní hlídka projíždějící obcí, vyjící pes v zahradě jednoho domu, zmatená seniorka otevírající okno a naslouchající do tmy hlášení...

Libor:

Já...nenarodil jsem se tady, vím. Ale za těch pár let, co tu jsem, tak už vlastně cítím, že sem patřím. Nebo nepatřím, ale stejně nemám, kam bych šel jinam. Nemám jinej domov. Taky nedělám práci, kerou jsem původně dělat chtěl, ale zase mám větší prachy... Víte, já nejsem nešťastný, ale nejsem ani šťastný. A když je mi nejhůř, vždycky se sám sebe ptám; jsou na tom lidi v mém okolí nějak líp? Ale odpověď nemám... Ale vím jedno...jedeme v tom všichni. Každý! Já vím, že to nemá žádnou váhu, když moralizují zmrdi...ale já zase takovej zmrd nejsem. Já jsem nic neukradl... Ale stejně...víte, co je problém téhle dnešní doby? Že není jasné vůbec nic. Jako co je co.

Obraz 9

Doma u Libora, int., noc.

Iva ještě stále sedí nad starými novinami a počítačem v kuchyni ale už zaregistrovala přes okno hluk z pouličního rozhlasu.. Kanárci jsou už přikrytí dekou. Přestane psát. Ve dveřích se objevuje ospalá Tina v pyžamu.

Tina:

Mami, venku mluví taťka z rozhlasu...

Iva:

Ježíšmarjá...

Iva otevírá okno a nevěřícně poslouchá hlášení rozhlasu. Dlužno dodat, že není sama, těch otevřených oken je postupně čím dál víc...

Libor:

Jsem svině, když pomůžu svini? Nebo když se tvářím, že nevidím, že je to svině? Pravda je přece jenom úhel pohledu a kdo je pro někoho svině, pro jiného zas může bejt úplně důležitěj člověk... a morálně normální! Přiznejme si, každej jsme trochu svině... Nedá se bejt slušnej ke každému...a už vůbec ne k celý společnosti... to by se zhroutilo! Chtěl jsem tady jenom říct, že jsou prostě lidi, kteří ví víc než ostatní...prostě mají víc informací. A to je potom velká zátěž.

Je to velká zátěž. Libor zvrací. Na řečnický pult, sobě do klína, na židli a na zem.

Obraz 10

Obecní úřad, int., noc.

Libor se čistí tak, že vše rozmazává. Otvírají se dveře. Policajti(noční uniformovaná hlídka) a Iva vráží do místnosti. Iva...zrudlá studem, roztřesená a lehce našťvaná. Libor je zdraví od stolu mírným úklonem, ale nezvedne se. Bličky na stole zakrývá Hlasem Pyšel.

Iva:

Libore...

Libor:

Ivi...

Hlídka 2:

Rušíte noční klid. Víte to?

Libor:

Je dvanáct minut po půl jedenácté...

Hlídka 1:

Ano. Je.

Po pravdě řečeno; poldíci z toho mají trochu dost škodolibou radost. Nechtějí nic řešit, jenom ukončit karneval, jehož podstatu pochopili. Libor se chce zvednout, ale nejde mu to.

Hlídka 2:

Opravdu jste tady pána pověřila, aby šel promluvit do rozhlasu?

Iva:

Ano.

Hlídka 1:

Zkuste prosím vašemu muži pro příště dávat úkoly, které míň obtěžují veřejnost.

Je to úřední řeč, ale spiklenecká. Všichni vidí, že Libor je úplně opilý a Iva lže v jeho prospěch a policajti se zas z principu nemůžou tvářit jako kamarádi... Poldové odcházejí a Iva si odvádí sešrotovaného Libora.

Iva:

Sereš mě, ani nevíš jak.

Obraz 11

Ložnice u Libora, int., noc.

Libor padá na postel. Nepotřebuje pomoc, trochu vystřízlivěl.

Libor:

Nechceš se milovat?

Iva:

Ne.

Tak nic. Iva odchází. Libor odpadává.

Obraz 12

Ložnice u Libora, int., ráno.

Ranní probuzení. Libor je sám na posteli. Druhá polovina postele je netknutá; Iva musela spát jinde. Do dveří ložnice vrazil Lukáš. V zádech má Tinu.

Lukáš:

Budeš snídat, tati?

Libor:

Jo.

Tina:

A já tu otevřu okno. Hrozně smrdíš.

Obraz 13

Koupelna u Libora, int., ráno.

Libor otupěle leží ve vaně. Lukáš mu přinesl ručník a čisté věci.

Lukáš:

Tys mluvil včera v rozhlase. Co 's tam říkal?

Libor neodpovídá a pozoruje svoje nohy ve vaně.

Lukáš:

Cos tam říkal?

Libor:

Že život není jednoduchej.

Lukáš:

Ale nikdo ti to nedovolil říkat, že?

Libor:

Lukine; na to, jestli si můžeš zanádat na život, se nikoho dovolovat nemusíš. Zapamatuj si to.

Obraz 14 **Kuchyň, int., den.**

Děti jsou taky v kuchyni, ale už jsou zjevně po snídani. Iva z myčky vytahuje nádobí a vrací ho do polic a skříní. Libor jde k lednici a přebírá věci. Začíná se pomalu formulovat dosud nevyslovené.

Iva:

Byla jsem nakupovat... Jsi velký téma. Taky starosta mi volal...
„Půjdu si zaběhat! Potřebuju nákej pohyb...“ Pamatuješ si, cos tam všechno říkal?

Proč o tom nemluvíš se mnou? Co se stalo, Libore?

Libor:

Byl jsem hodnej dlouho, tak se nediv, že nakonec něco ruplo.

Iva:

Je teda něco v práci, cos mi neřekl?

Libor:

Už nejsem v práci. Žádnou nemám a co se tam děje, jde mimo mě.

Iva:

Víš jak tady teď vypadáme před všema? Tys ještě nebyl venku...

Libor:

Dokud se o tobě mluví, tak žiješ.

Iva:

Pán je nad věcí... Stará po něm vytřela pochcanou zem na hajzlu, vyprala mu poblitou bundu, usmála se omluvně na sousedy a poníženě odprosila v práci... takže pán se může spokojeně protáhnout... „Dokud se o tobě mluví, tak žiješ“... Jsem šťastná, že můžu být ve tvé blízkosti a čerpat sílu z tvého nadhledu!

Libor:

Můžeme jít ven?

Děti je pozorují a jsou čím dál víc zvědavé...

Obraz 15
Balkón, int., den

Vcházejí na spíš terasu a Libor za nimi zavírá dveře, aby děti neslyšely. Pod nimi vidíme celé jejich pozemkové a zahradní království.

Libor:

Co tenhle nadhled? Dá se z něho něco načerpat? Dá?

Já jenom doufám, že dá, protože já jsem kvůli tomuhle nadhledu jsem vyždímanej jak hadr na nádobí!

Iva:

No, počkej...

Libor:

Ne, ty počkej! Tohle není žádost o vděk! Všechno, co jsem udělal pro nás, jsem dělal zároveň pro sebe a nelituju ničeho. Já jsme my. Udělal bych to zas. Ale taky ne všechno z toho, co jsem pro tohle dělal, mě těšilo. Něco z toho, mi dokonce hodně ublížilo. Ale to je život...

Iva:

Říkals, že se realizuješ...

Libor:

Ano. Prachy vyvolávají takové pocity. Tím spíš, když to nejdřív vypadá, že skončíš jako učitel na gymplu.

Iva:

Jak ti to ublížilo? Nikdy 's nic neřekl.

Libor:

Jednoduché otázky, složité odpovědi.

Viděla 's naše děcka? Jak vypadají, když hrají hry na počítači nebo prostě jenom čumí na bednu? Co mají v obličejích? Tupost, prázdnotu. A jak mají chytřej výraz, když si čtou nebo něco dělaj. V té chvíli musím připustit, že jsou po tobě. Zatímco když seděj před obrazovkou, nejvíc ze všeho připomínají mě v práci. Už delší dobu.

Iva:

Nic neřekls...

Libor:

A co bych měl? Už je to pryč.

Iva:

Můžeš se vrátit k učení, jestli budeš chtít. Můžeš psát...fotit...

Libor:

Pojedme pryč.

Iva:

Kam? Kdy?

Libor:

Ted'. Někam.

Iva:

Co děti?

Libor:

Pojedeme s nima.

Iva:

Musí do školy...

Libor:

Nechci odjet na rok... Stačí mi deset dní...dva týdny.

Já to potřebuju. Být s váma...něk být spolu...mluvit... A zároveň být někde jinde...

Iva:

Ale kam chceš jet?

Libor:

Kdysi s měla ráda, když jsem tě jenom tak někam vytáhl, někam jsme jeli a nevěděli jsme, kde večer přespíme...on the road...

Iva:

A děcka nepůjdou do školy?

Libor:

No a?

Iva:

Mám jim prostě říct: sbalte si věci, tatínkovi hráblo, bude zábava!?

Libor:

Řeknu jim to já. Aspoň v pondělí nebudeš muset nikomu dál vysvětlovat, co jsem za vola.

Iva:

A kde máš to firemní auto? Já jsem se bála, že tady není a ty někde piješ...

Libor:

Auto zabavili policajti.

Obraz 16

V Liborově domě, int./ext., den.

Atmosféra balení. Nikoliv překotně; spíš to připomíná hru. Trochu záhadnou.

Iva:

A na kolik dní teda mám plánovat? Pět nebo deset?

Libor:

Pár věcí na pár dní. Zůstáváme v Evropě...když zjistíš, že něco chybí, seženeš to nejpozději za tři hodiny v obchodě.

Iva je asi trochu zmatená, na druhou stranu cítí, že jde o Libora... a taky se z toho zvratu trochu těší. Dobrodružství, které má být společné, je adrenalin a Iva ho má ráda. Má ráda klid a jasné plány, ale hodnotu toho klidu a jasu oceňuje právě proto, že zná své sklony podléhat vzrušujícím svodům. Celá situace je pro ni dost záhadná; zná přece svého muže šestnáct let. Děti jsou na tom jinak; těší je náhlá změna vývoje (a programu), je evidentní, že tatínek jako vystudovaný učitel dějepisu, jejich naivní a pohádkových impulsů lačný svět vybarvil odstíny historických legend a tak se těší v podstatě na výlet za pohádkou. Děti nezkoumají věci, které jim činí radost...a dospělí tohle dobře vědí. Libor prochází domem a pozoruje balení. Obchází rodinný Voyager a nakládá do něj první zavazadla...stan, plynový vařič... zjišťuje funkčnost svého prastarého Nikona FM2. Pípne mu přitom mobil. Z neznámého čísla mu přišla sms. Zní asi takto:

„Zkus mail. „

A to je celé. Bez podpisu.

Liborova tvář přejde z fotografické nostalgie do pokerového bezvýrazu. Sdělení je šifra, které rozumí. Jde k počítači v dětském pokoji. Zatímco Lukáš něco štěbetá a mává mečem, připojuje se Libor k zahraničnímu serveru a vybírá jakousi anonymní schránku s adresou xsw.y@net.it. V poště je tam jediný mejl poslaný z podobně podivné adresy. Sdělení bez podpisu i oslovení je prosté:

„Změna situace. Našli dokumentaci H-Bonus s.r.o... Dostali to teď. Nejpozději zítra jsou u tebe. Nikomu už nevolej ani nikoho jinak nekontaktuj, komplikovalo by to situaci během dalších dnů. Jak pro tebe přijedou, volej hned mě. Rozbiju je, ale musím vidět, co na tebe mají a jakou hru hrají. A to se dozvím, teprve až ti sdělí obvinění.“

Libor chvíli civí do počítače, pak z okna, pak na Lukáše, jak blbne se setrou.

Iva venku pod oknem sbírá barevné kousky dětského oblečení, které se tam sušily. Libor smaže co dostal a odhlásí se ze servru. Vypne počítač.

Obraz 17

Před domem Libora, ext., den.

Auto už je naložené. Stojí před domem a rodina s ním. Děti lezou na zadní sedadla, Iva se rozhlíží po zahradě.

Iva:

Jak je to tak narychlo, tak mám furt pocit, že jsme něco důležitého zapomněli. Je to jak útěk...

Libor:

Je to útěk. Ke kořenům...

Je to vyřčeno jako vtip; všechno je vlastně vtipně nevážné, dobrodružně nejisté. Libor si sedl za volant, taky Iva...a ve zpětném zrcátku kontrolují, zda elektronické čidlo správně zavírá bránu. Zavírá bezchybně.

Obraz 18

Ulice v Pyšelích, ext., den.

Nenadálý strach bude podvědomým soupeřem Libora na celé cestě a je otázka, kdy si tohle Iva uvědomí – nebo jestli vůbec. Není úplně mylný postřeh, že nejméně si všímáme změn na svých nejbližších, neboť tím, že je vidíme pravidelně a stále, zvykneme si jejich obraz vnímat jako jistou automatickou představu o nich. Jsou pár metrů od domu a Libor ztuhne. Přímo proti nim vyjíždí v protisměru ulicí domků civilní Octavie s pražskou značkou a v ní tři chlápci. Můžou to být policajti a Libor je taky skálopevně přesvědčený, že jsou. Auta se míjejí v malé rychlosti a Libor ztěžka polyká. Řidič i spolujezdec v v Octavii se dívají na ně. Ale nereagují nijak. Octavia pokračuje směrem k jejich domu. Libor šlápl na plyn a zatáčí, takže ani ve zpětném zrcátku už nevidíme, jestli to byli skutečně poldové na cestě k nim, nebo prostě jenom kdosi projíždějící.

Obraz 19

Benešovská silnice k dálnici, ext./int. - auto, den

Pohled do zpětného zrcátka bude vůbec expresivně-paranoidním jevem celého putování. Stejně jako teď. Je ten VW v závěsu za nimi se severomoravskou značkou náhoda? Drží se jich pořád, i na dálnici. Iva kontroluje oblohu, krajinu, děti... ale na situaci si teprve zvyká.

Iva:

Budem zpívat?

Tina:

Budem!

Iva:

Tak začni. Pro Lukáše nějakou inteligentní písničku. On je na to citlivý.

Tina zpívá lidovku. Iva se připojuje.

Lukáš

Máte to o tí níž, než to má být.

Iva:

Tak nám to zvedni.

Lukáš se přidá a Iva to taky zvedne... zjišťujeme, že Tina zpívá roztomile, ale falešně. A že Lukáš umí zpívat.

Libor je zticha a vypadá spíš, že jede na náročné obchodní jednání.

Obraz 20

Velehrad, ext., povečer.

Za soumraku naše rodina do náruče Velehradu. Katedrála, rybníky, kopce okolo. Na stráních okolo hoří hranice hromady suchého dříví. Místní uklízejí, ale vypadá to přízračně. Míří k hotelu „Velehrad“. Iva pokukuje po dešti co visí ve vzduchu, děti po ohních, Velehradu a tátovi.

Lukáš:

To pálí čarodějnice?

Libor:

To je jarní úklid... A tohle je Velehrad. Rok nula naší historie. Sem přišel Cyril a Metoděj, tady vládl Svatopluk a vůbec bylo to nejdůležitější místo ve střední Evropě. Důležitější, než Praha! To bylo v době, kdy nebyli ještě žádní čeští králové.

Iva:

Není ten hotel zavřený?

Libor:

Není. Představte si, že se sem přijíždělo ze stejného směru, protože ani krajina se za tisíc let moc nezmění...jak tady po stráních byly dřevěné hradby, dvorce, spousta zvířat a lidí, domů, kamenný kostel... a hořely ohně...

Obraz 21

Hotel Velehrad, recepce, int., večer.

Zvuky se rozléhají, šero a déšť za oknem, ospalý šelest úplně prázdného hotelu a ospalá recepční, co je zároveň servírkou i uklízečkou...

Děti si mezi tím prohlížejí se zájmem vycpaného jelena na zdi a špásují se dvěma bavorskými myslivci, co jsou v restauraci.

Libor:

Do zítřka jenom, myslím. V kolik otvírá skanzen?

Recepční:

V devět. Ale zítra je pondělí a já myslím, že bude ještě zavřený, že má otevřené jenom o víkendu. Je mimo sezónu.

Libor:

Aha... Dá se u vás najíst?

Recepční:

Dá. Ale už jenom takové ty minutky.

Iva:

Jako z fritáku?

Recepční:

No. Budete chtít na pokoj přímotop? Tady taky sezóna ještě moc nezačala, tak ty pokoje můžou být trochu studené v noci.

Iva:

Trochu studené nebo studené?

Recepční:

Spíš studené...

Libor:

Ten přímotop to vyhřeje během večere.

Recepční:

Vyhřeje!

Obraz 22

Hotel Velehrad, pokoj, int., noc.

Jejich pokoj je apartmá, takže rozhodně nespí všichni spolu v jedné místnosti. Déšť bubnuje na okenní parapety, zatímco teplomety drnčí ve svém teplometném rytmu. Iva si prohlíží obrazy na zdech (repliky historických vyobrazení Velehradu), Libor nevraživě sleduje teplomet.

Libor:

Já v tom kraválu neusnu. Vypnem to, ne?

Iva:

Já se bojím o Tinu... sáhl sis na zdi?

Libor:

Ale už je tu dost teplo. Kdyžtak si zaleze víc pod peřinu.

Iva:

A v noci se odkope. Začala kopat ve spaní...

Libor:

Jestli nejsi zbytečně úzkostná.

Iva:

Nejsem.

Libor:

Já v tom kraválu fakt neusnu.

Libor se přivine k Ivě, která mezitím dorazila do lože, jako dítě k mámě; hezky „pod křídlo“. Ivu tahle dojemnost lehce zaskočí a pohladí Libora jak malého kluka.

Iva:

Ale usneš.

Libor:

Neusnu.

Iva:

Usneš.

Libor:

Neusnu.

Iva:

Tak co mám udělat, abys usnul?

Libor:

Děcka už spí?

Iva:

Myslím, že už jo.

Libor:

Tak něco dělej.

Kdo to nepochopil, pak jenom dovětkem vysvětluji, že obraz končí jako manželsky erotický.

Obraz 23

Parkoviště před hotelem, ext., den.

Vzduch je čistý, atmosféra mokrá. Je hezky, včerejší déšť zůstal jen na zemi, na trávě, na stromech a na kapotě auta. Vypadá to, že rodina už má sbaleno. Rojí se okolo otevřeného auta; Libor vysvětluje Lukášovi něco nad digitálním foťákem a Iva v závěsu s Tinou přehrabují tašky.

Iva:

Já ho taky nemám! Libore, tys někam sbalil naše mobily?

Libor:

Mobily?

Zopakovat poslední větu a získat tak trochu času... Furt dokola.

Iva:

No! Mobily. V autě nikde nejsou.

Lukáš:

No! Nejsou!

Libor:

No... Já jsem si to uvědomil už včera, ale bylo pozdě. Já jsem je zapomněl v tašce doma v kuchyni na stole...

Tina (hrabe v autě):

Nejsou tu...nejsou!

Libor:

Útěchou vám může být, že já jsem si ho tam zapomněl taky.

Iva:

Tak to je teda dobrý...

Lukáš:

No jo, ty teď nechodíš do práce, tak tobě nikdo volat nebude, ale já –

Iva:

Lukáši! Nebud' drzý!

Tina:

Ty taky nechodíš nikam do práce!

Libor:

Já se omlouvám, Ivi... Větší polovinu života jsme prožili bez mobilů, tak snad pár dní bez něj nikoho neoddělá.

Tina:

Já mobil nepotřebuju! A až ho dostanu, tak ho nebudu vůbec používat!

Iva:

Já musím zavolat do práce.

Libor:

Zavoláš z budky, ty ještě nezrušili. Jdem do skanzenu?

Libor dává rodinu do pohybu a podrbe na hlavě nabručeného Lukáše.

Libor:

Nebud' naštvaný.

Lukáš:

Nejsem.

...ale je.

Obraz 24 **Před skanzenem, ext., den.**

Iva:

Tak byla to pravda, co říkala ta ženská na recepci...

Ano, hořká pravda, je mimo sezónu a skanzen je prostě ve všední dny zavřený. Trochu rozpaky u taťky... měl to být hlavní tahák dne. Povznesené ticho okolo zamčené brány. Libor pozoruje Ivu, která se ho před chvílí tak pěkně před Lukášem zastala. Autorita rodičů plyne z jasně demonstrované loajality k sobě vzájemně... Jenže potom už zas Libora zkoumá. Pak se dívá po dětech. Lukáš pobíhá kolem plotu skanzenu a prostrkuje hlavu mezi lačkami.

Lukáš:

Tady se dá úplně v pohodě prolézt dovnitř!

Ano dá. Nápady, které nám nakonec zůstanou v hlavě jsou spíše ty, které nás z ničeho nic praštily do hlavy, než dlouze promyšlené a protrpěné ideje. Náhlá vnuknutí mají překvapivě delší životnost v jinak děravé lidské paměti; asi proto, že přicházejí jako nečekaná překvapení, jako něco, co boří normálně nudný a předvídatelný tok myšlení uvnitř hlavy, jako hustý oblak rácia na okamžik prosvětlený bleskem nápadu z neznámé oblasti pudů a citů.

Libor nic nevysvětluje. Bankovní úředník, co přišel o svou přepážku a svět jistot, jde za synem a namísto toho, aby ho napomínal a tahal zpátky, jak by to udělal kdykoliv předtím, proleze skrze plot dovnitř uzavřeného areálu a ještě se s odzbrojující samozřejmostí podívá na Ivu a Tinu.

Libor:

Jdete taky?

Iva je ohromená, Tina čeká, jak se máma rozhodne. Iva se rozhodla, že ne a Tina je stánem mámy...kuřetem u kvočny. Nuže; jde sám Libor za synem. Rodina se jasně dělí na mužskou část a ženskou. Ženy pozorují ilegální výpravu do skanzenu.

Obraz 25

Ve skanzenu, ext., den.

Mít muzeum pro sebe je vždycky zajímavější, než motat se v něm uprostřed davu lidí. Libor s dětma procházejí staroslovanskou vesnicí, okolo zemnic, sýpek, velmožova domu. Celá expozice je zřízena tak, že to vypadá, jako by vesnici před chvílí někdo opustil. Po dvoře pobíhají slepice, v ohradě stojí ostražitě ovce. V kovárně prohání vánek popel v ohništi, na ohradě z kůlů povlávají zvířecí kůže. Je to tajemné a... hezké.

Obraz 26

Okolo skanzenu, ext., den.

Iva si posadila Tinu za krk a obě pozorují vpád chlapů dovnitř. Libor s Lukášem nakukují do chýše. Z místa, kam se Iva zrovna přemístila, není přes plot pořádně vidět. Musí si tedy popojít a trochu vylézt na laťky. Jenomže ohrada je křehká a Iva málem i s Tinou za krkem sletí na zem. Od silnice je pozorují už dva páry očí dalších očí. Je v nich spousta energie. Energie obecních policajtů, co chtějí dole na silnici zrovna měřit rychlost...

Obraz 27

Ve skanzenu, ext., den.

Lukáš s Liborem nakukují do chýše.

Lukáš:

To oni fakt bydleli takto na zemi?

Libor:

Ono to bylo výhodnější, protože v zemi je v zimě víc teplo a oni neměli moc vyřešené topení. Všimněte si, že tady není ani díra pro komín, aby tu topili... neměli krb s komínem, takže ten kouř procházel ven přes tu střechu.

Lukáš:

A kolik tady bylo vojáků?

Libor:

Každý byl voják, když to bylo potřeba. Oni byli jak staří Římané. Chlap musel zvládnout pluh i meč.

Obraz 28
Silnice pod skanzenem, ext., den.

Obecní policajti vyhodnotili chování Ivy s Tinou jako rizikové a vyrážejí zjišťovat, co se stalo.

Obraz 29
Uvnitř skanzenu, ext., den.

Libor s Lukášem přecházejí mezi chýšemi k jámě s kostrou. Tisíc let stará kostra trčí z udusané hlíny.

Lukáš:
Tady je kostra! Jaké má zuby...

Libor:
Mimochodem, Slovani měli dost špatné zuby, protože oni si do mouky přidávali písek.

Lukáš:
Písek do mouky?

Libor:
Těžko říct, kdo jim to poradil.

Lukáš je z pohledu na kostlivce trčícího z hlíny trochu přepadlý.

Lukáš:
Ho někdo zabil?

Libor:
Asi ne. Prostě umřel a teď ho našli. Umírali brzo.

Lukáš:
Jako mladí...

Libor:
Nikdo tady nejsme na pořád... ale nám už to trvá dýl, než zhasnem. To se odkrývá takovou zvláštní metodou, jenom takovýma špachtličkami...

Lukáš je viditelně pobledlý a Libor chce chlácholit. Jenže nedostane možnost. Hlas od plotu nezní přátelsky.

Obecní policajt (OP 1):
Hej! Co tam děláte? Podťe sem!

Obraz 30
Plot skanzenu, ext., den.

Důležití a smrtelně vážní obecní policajti stojí vedle rozpačité Ivy a vystrašené Tiny a pozorují Libora s Lukášem za plotem. Libor je bledší než jeho syn. Jakákoliv uniforma mu na tomhle výletě nedělá zrovna nejlíp. Objektivně to není pro něj dobrá situace; jde o to, jak jsou obecní policajti naložení, jestli budou chtít vidět doklady...a vůbec.

OP 1:

Jak jste se tam dostali?

Libor:

No jak asi?

OP 1:

No právě! Jak asi, když brána je zamčená?

Libor:

No tak logicky mimo bránu.

OP 1:

Jo logicky!

OP 2:

To dáváte pěkný příklad dětem...

Libor:

Nic jsme neničili. Chtěli jsme se podívat na to zblízka. Jako student jsem tady pracoval na vykopávkách...

OP 1:

A to byste vlezl i k někomu oknem do bytu, kdybyste tam zahlíd něco, co chcete ukázat dětem?

Libor:

Nepřehánějte. Zkuste se na to podívat jenom jako otec, jestli dovedete oddělovat.

Bylo to zajímavé, Lukine?

Lukáš:

Bylo!

Poldíci nad tím přemýšlí, Libor se zaraženými dětmi leze přes plot ven ze skanzenu. No, je to trapné.

Iva:

Jako jestli je tady nějaká správa toho skanzenu, tak já tam přinesu peníze. My jedem až z Prahy a tady je to zavřené.

OP 2:

Proč myslíte, že tam ten plot je?

Lukáš:

Protože aby lidi dovnitř chodili jenom přes bránu. Ale brána je zavřená.

Kafkovské schéma z dětských úst. Poldíci chápou, že tahle rodina to má promyšlené a je zbytečné ji dál buzerovat; navíc oni jsou dneska v práci kvůli radaru.

OP 1:

Jestli máte zdravý rozum, tak dětem vysvětlete, že pravda je na naší straně.

OP 2:

Jste tu autem, že jo...tam tím... Tak jedte potom aspoň tak, ať vás ještě nezměříme...

Libor a Iva si jen vymění pohledy. Otec by neměl být příliš často před dětma za vola...ale Iva je na Liborově straně. Libor právě unikl první možnosti být zatčen...ale tohle ví jenom on a my.

Obraz 31**Dům Libora a Ivy, int., den.**

Lovce z hospodářské kriminálky známe už z obr.1 (Polda 1, Polda 2 - žena). Trochu unavení a trochu namistrovaní slušně placení úředníci s volnou pracovní dobou. Taky interiér známe. Akorát místo rodiny se tady producíruje spousta policajtů. Prohrabují věci a Polda 1 a 2 stojí v kuchyni u lednice. Další poldové odnášejí počítač, krabice, zápisníky... Polda 1 telefonuje a prohrabává kuchyňskou linku...mluví do telefonu...

Polda 1:

...já se moc omlouvám, myško, zasekl jsem se ještě v práci... no... musel jsem se ještě skočit podívat, jak si žije horních deset tisíc, dostali jsem povolení k prohlídce až teď... Co Klárka, jak jí dopadla ta písemma z dějepisu? ... paráda! Že taťka přiveze odměnu!

Polda 1 je evidentně milující otec rodiny. Během mluvení otevřel lednici a prohlíží si její obsah.Moc tam toho není, ale stejně... čerstvý chřest, naložené chobotnice a parmská šunka...

Polda 1:

Zastavím se ještě v obchodě. Říkal jsem si, že bych k těm těstovinám koupil nějaký plody moře, dobrý francouzský sýr a čerstvém chřest...uděláme si to takové slavnostnější, když Kristýnka zvládla ty husity ve škole...

Polda 1 během hovoru automaticky bere a zabavuje z lednice vyjmenované suroviny. Polda 2 ho přísně sleduje, ale neříká nic. Polda 1 se loučí s příslibem, že „už každou chvíli vyráží“, zavěsí a chystá se zavřít lednici.

Polda 1:

Stejně by se jim to zkazilo...

Polda 2 přikývne a vezme si z lednice ještě kozí sýr z Francie. Pak už se dál profesionálně věnují domovní prohlídce.

Polda 1:

Je to blbec... ještě jsme se mohli dohodnout. Buď mu přeskočilo, nebo nám zamává někde z druhý polokoule.

Polda 2:

Dostanem ho. Že si z nevinných děcek udělal rukojmí...tohle mu nedaruju. Není to jenom pijavice, je to taky hajzl.

Obraz 32**Krajina s řekou, ext., den.**

Tohle je třeba vidět i z pohledu ptactva... borové lesy na písččných dunách se táhnou do dálky, místy rozseknuté geometricky přesnými tahy silnic a železnice. A mezi tím se klikatí řeka Morava. Je to krásná a velmi nestředoevropská krajina. Po silnici uhání rodinný vůz – pro někoho na výletě, pro jiného na útěku. Řídí Libor, zasedací pořádek v autě už známe. Auto odbočuje na písččitou lesní cestu a zůstává stát nedaleko železniční tratě.

Obraz 33 **Břeh řeky, ext., den.**

Naložení batohy, dorazili k řece. Je to řeka Morava ve své původní podobě. Písčtá naplavenina tvoří pláž přerušenu občas keřem nebo větším balvanem. Po obou březích je hustý borový les. Iva zkoumá písčtinu, na kterou dorazili. Orientační body hledá taky Libor. Děti nic nehledají, místo zaujalo hned.

Libor:

Je to tady. Koryto řeky zůstalo stejné, dívej se...

Iva:

Já si tak pamatuju tvar nějakého koryta...

Tina:

Jak jste tu řeku sjeli, když skoro vůbec neteče?

Libor:

No, je to olej... ale my jsme nikam nespěchali.

Tina:

To nemohlo být žádné dobrodružství.

Libor:

Ale bylo.

Tina o tom silně pochybuje, tak se podívá ještě na mámu. Máma se divně šklebí a přikyvuje. Lukáš přinesl ještěrku, kterou chytil v trávě a ukazuje jí Tině, jak mu visí zakouslá do prstu.

Libor:

Hlavně jí neutrhni ocas...

Naráz Iva zmerčí podivnou travu – cosi jako bavlna vlající a volá na Tinu.

Iva:

Podívej! Kavyl!

Kavyl je tráva s dlouhými, bílými, chlupatými bičíky. Stonky vypadají jak zešedivělé divoženy kymácející se ve frontě na důchod. Teď už víme, kdo má jaké zájmy, protože Tina s Ivou se shlukly u kanylu, zatímco Libor s Lukášem prohlížejí stav ryb v řece...žádné nejsou.

Iva:

To je u nás hrozná vzácnost. Ono to roste ve střední Asii, ve stepích...

Tina:

A jak to kvete?

Iva:

To bílé je květ.

Tina:

Jé... Ka-vyl.

Lukáš:

Jak se to sem dostalo...z Asie?

Iva:

Nevím. Říká se, že se to sem dostalo na pásech ruských tanků.

Lukáš:

Tanků? Ruských?

Iva:

No...jak nás osvobodili

Libor:

...anebo přepadli. Oni tu byly víckrát.

Iva:

Netrhej ho, on je vzácný.

Poetické vzpomínky...má smysl je nějak rozepisovat? Jsou nepřenositelné a přece v nich nějak společně vždycky hraje roli tón světla, barva zvuku, intenzita vůně a stopa doteku. Exteriérově je tu všechno, co vzpomínkám nahrává. Odlesky vody, zelené borovice nad žlutým pískem, modré nebe a tlumený křik ptáků, šum a vzduch plný čerstvé odloupnuté kůry.

Libor:

Myslím, že něco z té doby mi pořád ještě zůstalo.

Iva:

Co?

Libor:

Mám pořád stejně chytré oči a hezký zadek.

Eva se usmívá, ale pohled do Liborových očí je zkoumavý. Chvíli to trvá.

Libor:

Co je?

Iva:

Dívám se ti do očí a myslím na tvůj zadek.

Obraz 34

U řeky, ext., den.

Staví stan. Vlastně dva. Jeden společně Iva s Tinou a druhý Libor s Lukášem.

Lukáš:

Ti staří Slovani byli všude tady okolo řeky?

Libor:

Ano.

Lukáš:

A měli mosty nebo přeplavávali?

Libor:

Měli mosty. A řeka jim sloužila jako hlavní silnice. Tady v písku se našly desetimetrové kánoe!

Lukáš:

Hmmm! A chytali ryby?

Libor:

Jasně! Tenkrát byly všechny ryby v řekách dvakrát až třikrát větší než dneska.

Lukáš:

My si taky chytíme?

Libor:

Já už to neumím.

Lukáš:

Ale umělsto někdy!

Libor:

Uměl...

Lukáš:

A jak se to dá zapomenout?

Libor:

Prostě...něk ztratíš pro to cit...

Tina vzala stéblo kavylu a „zasadila“ jej do písku před stanem. Iva to zaregistrovala.

Iva:

Tino! Tys ho přece utrhl...

Obraz 35

U řeky, ext, den.

Lukáš chodí po břehu, ale na ty pětcentimetrové ryby, co se tam hemží, nemá smysl ani mířit. Na druhou stranu má ale možnost zase si vyzkoušet tuhnutí svalů. Ten zkrvavený, vysílený pes, co se plouží z lesa směrem k němu za to rozhodně stojí. Těžko říct, co se mu stalo. Srazilo ho auto? Někdo ho zmlátil? Porval se s jiným psem? Jako každé umírající zvíře, chce mít pro svůj konec klid a samotu. Ale zároveň by se rád napil z řeky. Stojí, klepe se a vystrašeně pozoruje Lukáše a ostatní.

Libor:

Nepřibližuj se k němu.

Lukáš:

Nedá se mu nějak pomoci?

Iva:

Nikdo se ho ani nedotkne! Může být nemocný!

Lukáš:

To vypadá, že ho srazilo auto nebo tak něco.

Libor:

Spíš to vypadá, že ho někdo zmlátil.

Pes padá na bok, leží a vyčerpaně kouká. Dodělává.

Iva:

Nechme ho... on nejvíc ze všeho potřebuje klid.

Tina:

On umírá?

Libor:

Třeba ne. Tyhle věci si musí vyřešit sama příroda.

Lukáš:

A nezabijem ho radši? Ať se netrápí!

Iva:

Proboha Lukáši, jak tě to napadlo?

Lukáš:

No jestli ho takto necháme, tak stejně zemře a bude ho to bolet.
Kdybysme ho teď pořádně praštili po hlavě, tak se už nebude trápit!

Tina:

Lukáši, ty jsi úplně blbý!

Iva s Liborem se na sebe zmateně dívají. Ženou děti pryč ke stanům a nešťastný pes, jako by je slyšel plazí se z posledních sil kamsi do křoví.

Iva:

Necháme ho na pokoji a hotovo. Nejsme tu od toho, abysme si hráli na osud.

Libor:

Myslím, že bysme mu měli probrat hry v počítači...

Iva:

Já ale nemám vůbec dobrý pocit z toho, že se tady ten pes kdesi motá. Co když je fakt nemocný? Může mít vzteklinu...

Libor:

Vidělas ho? Ten myslí jenom na jedno; mít od všech pokoj.

Obraz 36

U řeky, ext., noc.

Hoří oheň. Libor u něj stojí a pozoruje Ivu, jak starostlivě zabezpečuje stan, kam právě uložila děti. Běhá okolo a ostříkuje vchod do stanu repelentem. Libor couvne dál od ohně...jde do stínu, jakoby hledal toho psa... Rozpečetuje novou SIM kartu...

Tina:

To smrdí, ten repelnt!

Iva:

Jenom chvilku. Zacpi si nos! Lukáši, nesviť tou baterkou zbytečně, nebo si tě najdou komáři!

Lukáš:

Já mám na sobě repelnt!

Tina:

To hrozně smrdí, ten repetent.

Iva:

Nesmrdí. Pomáhá.

... Libor stojí v dostatečné vzdálenosti od stanu a ...vytahuje mobil, zákládá kartu... Ihář jeden. Někomu volá.

Libor:

To jsem já, Libor... Už byli u nás doma? Jsou tam...

Tíživé ticho.

Libor:

Já jsem s dětma, se ženou... já nemůžu teď zmizet do Bulharska. Mám nemocnou dceru. Ona nemůže tajně někam do ciziny...nikdo se mnou nikam nepude, to po nich nemůžu chtít.... Dobře, zítra ve dvě ve Strážnici. Vinárna U slunce. ... Nechcete se mě zbavit? ... Ale já ti věřím.

Libor zavěsil. Iva konečně zjedнала pořádek a děti se ve stanu už jenom vrtí. Občas ještě problikne baterka, se kterou si evidentně oba sourozenci s radostí hrají.

Obraz 37**U řeky, ext., noc.**

Tak zase večer sami... setkali se u ohně, Libor poněkud ztěžka dýcha, Iva pozoruje směr, odkud Libor přišel.

Iva:

Já mám pocit, že toho psa furt slyším... Viděls ho tam?

Poslouchají do tmy. Příliš mnoho různých zvuků...jeden z nich by snad mohl být on.

Libor:

Ne.

Iva:

Někdy mám takový nevysvětlitelný strach z tebe... Že nevím všechno. Že mi nějak unikáš.

Libor:

Strach ze mě?

Iva:

No.

Libor:

Přestala 's mi někdy věřit?

Uhlíky praskají, tváře Libora a Ivy jsou uvolněné, ale v očích cítíme mohutné vnitřní pohyby... Odpovědi otázkami jsou spolehlivou cestou jak vyvolat nejistotu. Tina začne ve stanu kňourat a volat „mamí“. Iva se zvedá a míří do stanu. Libor ji pozoruje.

Obraz 38

Ve stanu u řeky, ext., noc.

Tina kňourá bráchovi v náručí, který ji už předtím uklidňoval. Bere si ji k sobě Iva.

Tina:

Mě je líto toho psa.

Iva ji klidňuje a zpívá.

Tina:

Já ho slyším...

Iva:

Neslyšíš...to jsou normálně živý zvířátka v lese... Taky v noci je přece v lese živo! Všichni nespí v noci, jak my... jsou tu ježci...

Lukáš:

...lišky, jezevci, netopýři, sovy...

Tina se postupně uklidňuje.

Obraz 39
U řeky, ext., noc.

Mezitím Libor vytáhl mobil, vyňal z něj simkartu, rozlomil ji a mobil hodil do řeky. Velká, třípatrová loď září dom tmy a sune se po hladině směrem k nim. Je na ní nějaký mejdan živočichů, kteří taky v noci nespí. Svítí žárovky, potácejí se tam podle vzhledu a stylu nějakí robotní lidé z místního kraje. Dva se nadšeně vyklání z paluby a zdraví Libora.

Opilec:
Zdááár!

Libor:
Zkuste to zvládnout potichu! Usínaj nám tady děti.

Další opilce přilákal pohled na tábořiště a halasí, zatímco první opilec je státotvorně utiňuje.

Další opilci:
Ahój!

Opilec:
Držte hubu, čuráci! Tady lidem usínají děcka!

Obraz 40
U řeky, ext., noc.

Libor bere baterku a postupuje travou směrem k lesu. Světelný pruh šmejdí v křoví, až najde zdroj jednoho podprahového zvuku. Zkrvavený pes leží a jediné, co je na něm živé, jsou odevzdané oči. Zvedne do světla jenom je, hlavu nechává na zemi.

Obraz 41
U řeky, ext., noc.

Iva vyšla zpátky před stan za Liborem a pozoruje vzdalující se loď. Libor taky odkudsi přicází s baterkou.

Iva:
Chudák Tina... Co se tenkrát stalo špatně?

Výčitky směřující kamsi do oblasti, kde nejsou žádní viníci. Z lodi, která už je po proudu daleko od nich explodují barevné hvězdy ohňostroje a osvětlí záhyb řeky, hladinu i lesy okolo. Jako karneval ze snu.

Lod' je tak daleko, že nesyšíme hlasy z ní, ani ohňostroj nedělá přílišný hluk a jenom stovky barevných hvězdiček dopadají k hladině a bizarně vymalovávají krajinu. Libor si přitáhne Ivu k sobě. Libor Ivu políbí. Sledují to divadlo a divák zace poetický obraz.

Iva:

Na všechny moje otázky jsi mi odpověděl otázkou. Uvědomuješ si to?

Libor:

Čekají nás složitější časy.

Iva:

Nemáš žádnou jinou ženskou...

Libor:

Proboha, jak tě tohle napadlo?

Iva:

No jestli v tom není jiná ženská, tak zvládneme všechno.

Libor zjistil Ivinu falešnou stopu a rezignovaně i ji políbí na čelo, které ona pořád tak zamyšleně krabatí. Proboha, teď jí to nemůže říct...ale kdy teda? Zcela přirozeně začínají balit věci do stanu chystat se ke spaní, jako by byli u sebe doma, po večeři v kuchyni. Je to samozřejmé, sehrané dlouhou praxí a vlastně velice sympatické.

Obraz 42

Ložnice Poldy 1, int., noc

Jsme svědky jedné neotřelé a pro detektivky velmi překvapivé situace. Na nočním stolku vedle manželské postele zvoní mobil. Je hluboká noc. Polda 1 se budí a ospale zvedá telefon. V pozadí se mátožně probouzí taky manželka. Polda 1 ví, kdo volá; má to napsané na displeji, takže jde hned do režimu on air.

Polda 1:

Poslouchám.

Jo...dneska ve dvanáct. V Hodoníně. To říkal ten právník teda, že tam bude, nebo někdo další? ... A Procházka volal odkud? ... ani číslo neznáme? Jo. Nedostupnej...úplně vypnutej. Tak dobrý ráno a dík!

Polda 1 zavěsí a obrací se k probuzené ženě. Je zvyklá a dobře naladěná, asi jí udělal dobře ten chřest na večeři.

Žena Poldy 1:

To už je ráno?

Polda 1:

Bude za tři hodiny, myško. Kde přesně je Strážnice?

Žena Poldy 1:

Někde u Brna, jestli jich není víc.

Polda 1:

Je něco, co bys chtěla přivést z jižní Moravy?

Žena Poldy 1:

Přivez med přímo od nějakýho včelaře. Oni to tam prodávají přímo u silnice... mají takový vývěsky... To co prodávaj tady v obchodě je hnus...

Polda 1 vstal a chystá se na lov.

Obraz 43

U řeky, ext., ráno.

Je vlhko. V noci asi sprchlo. Jak larvy z kukly vykukují z jednoho stanu Libor a Iva a vedle z druhého Tina s Lukášem. Dívají se po sobě, dívají se na řeku, mokrou trávu, šedivé nebe.

Iva jde vytahovat kolíky ze země a náhle ztuhne. Vedle stanu je igelitka se spodním prádlem...celou noc tam byla a podle toho je taky plná - kromě prádla - vody, co stékala po okraji stanu přímo do igelitky.

Iva:

Libore!

Libor:

Ano?

Iva:

Proč 's to včera neschoval?

Libor:

Já jsem to schoval...

Iva:

Dobře 's to schoval. Já nemám tím pádem žádné čisté ponožky ani další věci.

Libor:

To uschne.

Iva:

Uschne! Ale stekl do toho všechen sajrajt, co v noci napadal na tu plachtu!

Libor:

Tak zastavíme ve městě a koupíme něco nového...

Iva:

Na co furt myslíš, že ti unikají základní věci?

Libor:

Základní věc je, že jsme našli tohle pitomé místo a můžem tady být spolu. To je základní věc! Tak to proboha nezaměňuj s ponožkama, protože pak si připadám, jak debil!

Jak to tak je, že poměrně dobrá nálada umí neviditelně přejít ve zlostné syčení? Rozdílné povahy nebo skrytá úzkost na dně samých dobrých úmyslů? Mezi Ivou a Liborem nepropukla žádná hysterická hádka. Dál disciplinovaně balí stany a věci, dokonce manuálně přitom spolupracují, ale zároveň na sebe takhle syčí, aniž by kdokoli zesiloval víc hlas nebo jakkoli vyostřoval tón. Jenže děti jsou nelítostní pozorovatelé. Tina pomáhá balit Lukášovi meč a luk a ironicky do něj rejpe.

Obraz 44

U řeky, ext., ráno.

Děšť všem stéká po tvářích a rodinná karavana míří se sbalenými věcmi směrem k lesu. Libor jde jako poslední, vlastně se úmyslně zpožďuje. Na kraji lesa se oddělí, aniž by si ho ostatní všimli a míří ke křoví opodál. Vypadá to tam jako včera v noci. Pes u ní leží stejně odevzdaně jako včera a je nadobro mrtvý.

Obraz 45

Silnice, ext., den.

Rodina sedí na svých místech ve voze a Libor uhání přiměřenou rychlostí už po asfaltce ven z lesa. Autentická dešťová atmosféra vně vozu... Míjející auta v protisměru i před nimi se vynořují a ztrácí v oblacích najemno rozprášené vody. Afalt se leskne, stromy i tráva jsou mokrem zelenější, vzduch je matná vodním oparem. Tina s Lukášem si na zadním sedadle suší hlavy ručníkem, ale už to berou spíš jako druh zábavy, než smysluplnou činnost. Iva je k nim otočená a rukou kontroluje, kolik vlasů na hlavě mají ještě mokrých. Libor řídí a vypadá zasmušile.

Libor:

Ted' dorazíme do Strážnice, tam nakoupíme mamce ponožky a někde se tam najíme a zahřejem. A když se nám bude chtít, tak tam můžem dneska i zůstat, někde se ubytujem...myslím, že je tady taky akvapark...když už je to dneska všechno takové mokré...tak že bysme tomu přizpůsobili program i celkově...

Ano, je to takové blábolení, co by mohlo být kdyby a když... zatímco my můžem sledovat (spolu s blednoucím Liborem) takové rychle se přibližující „jenže“. Libor to zahlídl už hodně dopředu, jenže otočit se nemůže; provoz v protisměru je hustý a za ním jede kamión. Vyjeli už z lesa do otevřené krajiny a u krajnice v jeho směru jízdy bliká policejní auto a poldové venku - počasí nepočasí - odchyťávají auta. Míjení se nedá oddálit. Mají tam už jedno auto odchytnuté, jeden polda rozmlouvá s jeho řidičem, druhý polda se hrabe v policejním autě a třetí polda v pláštěnce vstupuje do silnice a chystá se zastavit jedno z aut... buď to, co jede před Liborem, Liborovo auto anebo kamión za ním. Iva se přehrabuje dětem ve vlasech, ale zvědavý Lukáš už policejní maják zaregistroval a sleduje ho. Auto před Liborem polda v silnici zastavit nezastihl, takže červeným terčem míří přímo na Libora. Těžko se to takhle popisuje na papíře...jenže Libor prostě s kamennou tváří ukáže na policajta jakýsi posunek ve smyslu „zkus radši zastavit někoho za mnou, já ted' nemůžu, omlouvám se“, dokonce dá i objížděcí blinkr, elegantně policajta objede, šlápne na plyn a ve zpětném zrcátku – úplně strnulý – sleduje, jak policajtovi, který překvapeně zůstal stát na cestě otáčejíc se střídavě za ním, střídavě na kolegy a střídavě na kamión, který policajtovi v silnici spořádaně zastavil a ted' tam stojí a bliká a zablokoval policejní auto, kdyby náhodou chtělo někam vyjet...

Lukáš:

Ty jo! Taťka ujel policajtům! Už jedou za náma?

Lukášovi se to líbilo. Iva s Tinou kroutí hlavami a vidí blikající maják ztrácející se ve zvířeném vodním oblaku za zadními koly. Lukášovo nadšení znělo věrohodně a Iva zmateně kouká na Libora i na Lukáše. Libor je mrazivě klidný.

Iva:

Tys jim nezastavil?

Libor:

Ale houby, zastavovali ten kamion...ty jsi fakt trdlo, Lukine...

Lukáš:

To není pravda! Ukazoval přímo na nás! Ale já bych jim v takovém dešti taky nezastavil.

Libor:

Ach jo... Proč by nás zastavovali? Jedem podle pravidel, auto máme v bezvadném pořádku...

Lukáš:

Ukazoval přímo na nás.

Tina:

Já jsem zas nic neviděla.

Lukáš:

Mě vůbec nevadí, že jim taťka ujel!

Libor:

Spávně. Taťka je prostě borec.

Ano, taťka je borec, škoda jen, že celkový dojem kazí krůpěje potu na jeho čele. Všimla si toho Iva?

Obraz 46

Strážnice, ext., den.

Pošmourný den uprostřed pošmourného města. Jakkoli lahodně název toho místa zní, vypadá ve skutečnosti dost bídňě; socialistická zástavba s ranně kapitalistickou rozdivadivostí devadesátých let. Sem přijíždí naši. Hlavy už mají suché, přestalo i pršet. Zastavili v jedné postarší ulici. Iva se rozhlíží po obchodech okolo, hodlá dokoupit spodní prádlo pro sebe. Libor se rozhlíží po vinárně U slunce. Je někde přes náměstí, blízko. Vystupují z auta. Iva už vychladla, děcka se tetelí.

Iva:

Taky si konečně potřebuju zavolat.

Libor:

Tak...obchody jsou tudy... já zas potřebuju na záchod... tam někde naproti je ňáká restaurace...

Dívají se naproti přes náměstí. Restauraci vidět není, ale oba zůstanou očima na poněkud excentricky vypadající paní přiřízně v jejich letech. Excentrická je správné slovo. Oproti barevně konzervativním Ivě a Liborovi svítí jak luční motýl. Je to LENKA, souputník z dob VŠ studií. Taky Lenka sleduje rodinu a panenky se jí – jak se přibližuje – rozšiřují překvapením a nadšením..

Lenka:

...Libore? Ivo...

Libor, Iva:

Lenko!

Každý si promítá to svoje, co záhy stejně vyjde najevo a probíhá zdravení. Děti si taky zvědavě prohlíží exotickou kamarádku, která má takovou radost, že vidí jejich rodiče.

Lenka:

Odkud jste se objevli? Jak jste to tu našli?

Libor:

Jsme na výletě.

Lenka:

To jsou vaše děcka... no jasně! Ahoj!

Tina, Lukáš:

Dobrý den.

Lenka:

To je neuvěřitelný...kolik je to roků?

Libor:

Hodně.

Iva:

A co ty tady děláš?

Lenka:

Já jsem tady ředitelka... vedle v Hodoníně...Galerie města Hodonín.

Lenka je mnohmluvná, žoviální, vyzývavá...okresní excentrik. Ukazuje k budově, kde galerie sídlí.

Lenka:

Stálá expozice Jožky Úprky! Neříkejte, že neznáte, ignorati paržský namistrovaný... Jste v Praze, ne?

Iva:

Trochu za Prahou...na venkově.

Lenka:

Ále... celý středočeský kraj je Praha... Já su tak nadšená, že ste tady, že to musím zavolat hned Jurovi. Ten bude mít z vás úplně stejnou radost!

Libor:

A co dělá? Zůstal aspoň on ve školství?

Lenka:

Zůstal. Je zástupce ředitela na gymplu... my sme taková ředitelská rodina...hahaha! Kam jdete?

Iva:

Potřebuju si něco koupit na sebe a zavolat si.

Lenka:

To není problém! Tady máš mobil... ale počkej, já nejdřív zavolám Jurovi, jesi zůstal dneska doma... no máte na nás čas, ne? Pro mě je to jak zázrak, že vás tady vidím... kolik je to roků, co jsme se neviděli...

Libor:

Já si potřebuju odskočit na záchod, už to neudržím...

Lenka:

Tak běž tady do galerie naproti; v patře, nebo tam za rohen je vinárna U slunce... já Ivě pomůžu s nákupem... (do telefonu přechází plyně) Jiří? To neuhádneš, koho jsem teď potkala! Jsi doma? A zůstáváš tam? Zůstaň! Protože to je šok...

Lenka dál brebentí a velí; je to velitelka. Táhne Lenku k obchodu s oblečením. Libor jenom naznačuje, že odběhne a potkají se v obchodě, kam Ivu táhne Lenka. Děti se zájmem studují nový zjev, který jim mění program. Lukáš by chtěl jít s tátou, ale ten ho posunkem odmítne.

Obraz 47**Ulice ve Strážnici, ext., den.**

To, co se teď stane je možná přelud, možná fakt. Jestli je někdo pod tak obrovským tlakem, jako Libor, realita přestává mít ostré rysy a přítomnost splývá s představou štvané zvěře o ní. Jako skutečnost přijímáme to, co očekáváme, nikoliv to, co reálně může nastat...

Libor jde po chodníku. Zkoumá náměstí. Přímo před ním se rozletí dveře obchodu BIOpotravin a z nich vychází POLDA 1. Má složitou situaci, protože mu právě někdo volá na mobil a on s ním musí zápasit, protože zároveň v rukách drží dvě čerstvě zakoupené litrové zavařovačky plné domácího medu. Jsou od sebe tak deset metrů. Libor poldu pozná okamžitě; byl to vlastně první chlapík v jeho životě, který ho vyhodil z práce. Polda 1 nemá možnost se moc rozkoukávat, zápasí s mobilem a medem, na který si – blbec – nevzal tašku. Zrovna to říká taky do telefonu.

Polda 1:

...počkej, já si musím porovnat tady nákej kauf...byl sem v biopotravinách, tak sem nechtěl aby mi to cpali do igelitový tašky, když je to jako ekologický...a teď vidím, že sem byl pěkněj blb nepraktickej...ale už to bude...

Obraz 48**V trafice, int., den.**

Libor pobledlý, ale plynule zapadne do dveří obchodu za svými zády. Je to trafika kombinovaná ještě s potravinami a jakousi spotřební všehochutí. Tady u pokladny stojí POLDA 2 a právě dokončuje sázení si na čísla ve Sportce. Úředníci si prostě krátí čekání na lovnou po svém. Kdo si myslí, že poldové na výjedu nekompromisně sedí jen 24 hodin u dalekohledu a pušky, zná poldy opravdu jenom z televize. Ani POLDA 2 nijak nesleduje při tipování milionové sázky, kdo mu stojí za zády. Libor se úplně propocení a bez barvy sune za regál. Jak se snaží uklidnit dech, dusí se a klepou se mu ruce. To pozná, když chce nabrat jakési zboží do sáčku. Nejde to. Jak feták v abstráku. Poldu 2 naštěstí ženu povinnosti a tak kšeft příliš neobhlíží, zaplatí a poděkuje za sázenku a vychází před obchod. Tam ho už čeká parták s medem a společně míří kamsi napříč náměstím. Libor nemusí pochybovat o tom, že poldové jsou tady na výletě kvůli němu a jejich bezstarostnost vyplývá jenom z toho, že tu jistě nejsou sami a stráž někde okolo (ne-li všude) drží další. Libor sleduje přes sklo výlohy zbytek náměstí. Teď už každý člověk, co tu zevluje nepo pochází, může být policajt, každé okno z v každém domě sledovací, každé auto pátrací. Past. Chlapík za pokladnou vidí podivného, zpoceného chlápka.

Prodavač:

Potřebujete s něčím pomoct?

Libor:

Ne.

Obraz 49**Ulice ve Strážnici, ext., den.**

Libor vychází z obchodu a míří s hlavou obrácenou ke zdi zpátky, kde nechal auto. Cestu mu zastoupí Lenka s dětma. Iva jde kousek za nimi a telefonuje z enčina mobilu. Je nějaká vážná a jediná neprovuje radost, že Libora potkali na ulici.

Lenka:

A máme tě!

Lukáš:

Už sme nakoupili...

Lenka:

Zadařilo se?

Libor:

Jo..jo. Kam...kam teď jdete?

Lukáš:

Tobě naproti. Nenechals nám klíče od auta!

Libor:

Tak pojďme k autu.

Lenka:

Stalo se něco?

Libor:

Ne...

Libor je příliš napjatý než aby to šlo přehlížet. Iva právě dokončuje telefonát a v obličeji vypadá podobně jako Libor. Trapné ticho a dívají se na sebe. Iva vrací telefon Lence.

Iva:

Dík...

Libor:

Děje se něco?

Iva:

To ty přece musíš vědět....

Lenka moc nechápe, co to má znamenat, ale nechce opustit euforii, do které ji uvrhlo nenadálé setkání s bývalými spolužáky.

Lenka:

Teda vy jste podivíni! Mám jít na chvílku pryč? Nebo se sejdem až večer? Jura už sedí doma celý natěšený...ale jak chcete...

Libor:

Pojďme k autu, jedem k vám.

Lenka:

No! Aspoň se svezu pořádným autem!

Obraz 50

Cesta k autu, Strážnice, ext., den.

Pochmurná cesta k autu, kterou rozptyluje brebentění Lenky. Děti nic nepostřehly, nebo tomu nevěnují pozornost. Iva něco zjistila po telefonu a Libor jde zcela bez výrazu a čeká, na kterém metru ho někdo zatkne... Ale nikdo nic. Přišli k autu, nasedli a jedině, co je podivné, že Libor nevyjede na náměstí z postranní ulice, jak mu chce ukazovat cestu Lenka, ale vycouvá jednosměrkou do ulice dál od náměstí. Libor už se nechce s nikým potkat, s nikým nic konzultovat, v hlavě má přetlak, který způsobuje bolestivé prázdno a nervy tři minuty před kolapsem.

Libor:

Vycouvat je to praktičtější...takhle bych musel objíždět celé náměstí...

Iva jen kouká a přes čelo jí táhnou mraky.

Obraz 51

Dům Lenky a Jury, ext., den.

Auto Libora přijíždí k plechové bráně za níž je rodinný domek Brána se otvírá...otvírá ji Jura. Zvědavě se pozorují. Zatím se ani nepozdravili. Je to obřad. Auto zajíždí do dvora. Jura zavírá bránu a jde k autu. Pokyvuje hlavou, potutelně se usmívá. Má páskou zafačovaná noc z jedné strany...trochu připomíná Nicholsona z Čínské čtvrti, když mafiáni prořízli nosní díрку. Z auta vystupuje Lenka a cosi brebentí, taky vystupuje Iva a pomáhá ven dětem. Libor přichází k Jurovi a velice přátelsky se obejmou. Jurovi jiskří oči.

Jura:

Libore, ty vole, ty vypadáš líp, než na škole! To je tím, že neučíš...

Libor:

No... Moc rád tě vidím, Jirko.

Jura:

Ivi! Sory, že jsem nejdřív padl okolo krku Liborovi, ale když tys mi ho přebrala... Ty vole, to už je dvanáct roků, co jsem tě neviděl...

Iva:

Jo, jo... myslim, že kdybyste zůstali v Ostravě, jak jste chtěli, ste dneska nešťastní oba...

Jura:

Nebo mrtví, hahaha! Máte krásné děcka! Jak se menujete? Já su strýc Jura a budeme si tykat! Eště přide náš mladej z tréninku a už budeme všichni.

Představování a poplácávání. Žádné přetvařování; kamarádství je autentické; osud na chvílku odstříhl dvanáct let odloučení. Zatím toho bylo řečeno příliš málo, než aby se mohly vynořit rozdíly a podrážděné reakce na ně. A minulost taky nedostala možnost...a přítomnost má zatím pouze formu radosti. V jednu chvíli se Libor přitočí k Jurovi a potichu mu sípne do ucha.

Libor:

Potřebuju se nápít. Rychle.

Jíří ani nehne brvou...prošly roky a nic se nezměnilo. Lenka samozřejmě spontánně brebentí a fotí představování na digitální foťák.

Lenka:

Nedívejte se mi do foťáku, děcka...anebo dívejte!

Obraz 52**Dvůr domu Lenky a Jury, ext., den.**

Většina lidské komunikace je naprosto banální a jalová. Nuže pojďme se jí chvílku zabývat.

Lenka:

Ivi, vem ty věci, co máte mokré a rozvěsíme to tady dole v sušárce... Eště, že ste přijeli až teď, kdybyste přijeli před rokem, tož to tady úplně staveniště...střecha nebyla hotová, trávník, bazén...okna eště prehistorické...

Lenka táhne výpravu jak komandant napříč dvorkem do sušárny – místnosti vedle garáže s prádelními šňůrami, míjí tedy zaparkovanou škodovku.

Lenka:

Nemáme sice tak hezké auto jak vy, ale taky je teď nové! Juro, oddělej tady ty věci, ať to můžem rozvěsit!

Jura uvolňuje zatarasený střed místnosti. Jsou to bedny, palety a ještě cosi. Libor mu pomáhá. Iva jenom kouká, jak umí Lenka velet. Lukáš pozoruje Jurův nos.

Lukáš:

Strýcu, a co to máš s nosem?

Jura:

Ále...

Lenka:

No ále! To je prostě přesně on! Pochlub se!

Jura:

Nedával jsem si pozor, víš.

Lenka:

Nedával... to je přesně diagnóza jejich rodiny; bizarní katastrofy.

Libor:

Co 's vyved?

Jura:

Lezl jsem ze žebřa.

Lenka:

Lezl ze žebříku a napichl se na hák! Ve sklepě! Nosem. Úplný bizár...

Začínají rozvěšovat mokré věci...spodní prádlo Ivy.

Lenka:

Šak už můžete jít nahoru, my to tady jenom rozvěsíme a ...

Chlapi kývnou a Jura přestane zkoumavě pozorovat spodní prádlo Ivy a poslušně odvádí Libora a děti dveřmi kamsi do schodů. V místnosti zůstávají jen Lenka s Ivou.

Lenka:

Tak vy ste spali venku? Mhmm... Já su tak ráda, že už ten barák máme hotový! On je podobný jak jeho matka...všechny nepravděpodobné věci se mu stanou. A jak o sebe furt pečuje! Hodinu je klidně zavřený v koupelně. Jak jeho matka. Ta dvě hodiny. Víš,co se jí teď stalo? Celá rodina kolem ní musí běhat. Postavila se kdesi tak blbě, že ji přejelo auto, když couvalo...někdy debil prostě couval a neviděl ji. Jenomže ona něk záhadně spadla tak, že jí to auto přejelo obě ruky. Prostě obě ruky zlomené. Ale první její starost byla, jak dostat zpátky do pusy zuby, co jí přitom vypadly...umělé...že aby vypadala důstojně. Jenže polámanýma rukama to nejde...takže záchranka, co s kraválem přijela k hrozný tragédii, musela nejdřív řešit její zuby; dřív jim prostě nedovolila, aby jí šáhli na ty polámané pazoury... prostě bizár. Nejsi něká smutná?

Iva:

Jsem zmrzlá...je docela zima.

Lenka:

Dáš si dvojku, to tě vzpruží.

Obraz 53

V domě Lenky a Jury, int., den.

Jura kramuje v kuchyni, děti se rozhlížejí po obýváku, který je od kuchyně oddělen jen barovým pultem, nebo co to je a zaznamenávají taky prázdnou (chybí v ní sklo) výplň dveří do dalšího pokoje. Libor Jurovi asistuje u lednice, odkud Jiří loví plastové lahve s vínem. Ale nejdřív bez vysvětlování Libor tajně dostane pořádného loka meruňkovice přímo z lahve. Jura se naladil na Liborovu strunu...jakoby kdysi bylo teprve včera.

Jura:

Takže tys dal výpověď.

Libor:

To ani výpověď nebyla, to se prostě celé sesypalo a skončilo.

Jura:

No, je to teď furt ve zprávách. Ale ty jsi v pohodě, ne?

Libor:

Jak to myslíš? Jakože jestli mě taky nezavřou?

Jura:

Ne! Jakože, máš kam jít, nebo jsi trochu zajištěný, ne? Když je to teď všechno celkově tak ňák v prdeli.

Libor:

Ale jo.

Jura nalívá víno sobě a Liborovi do malých, koštovacích skleniček.

Jura:

Tož na tu krizi! U nás ve školství je krize furt, takže svět nás konečně dohnal...

Lenka s Ivou vešly do místnosti.

Lenka:

Podívej se! Jak myslí jenom na sebe! A nám 's nepřipravil proč?

Jura:

Protože jsem nevěděl, kdy přídete... Ona je přesně jak její matka. Ona přesně umí vrazit do dveří v okamžiku, když si člověk otevře flašku. Ta schopnost trefit to, je neuvěřitelná.

Lenka:

Zas tak velká schopnost to není, protože ty máš v poslední době furt otevřenou nákou flašku.

Nejedná se o žádnou zlostnou hádku, spíš jakýsi rituál stálého soužití. Iva se však po Liborovi nijak rituálně nedívá. Něco ji velmi pálí. Teď dostává pohárek od Lenky a pozornost se obrací k dětem.

Lenka:

Děcka a co dáme vám?

Tina:

Této, nemáš nějakou vázu?

Lenka:

Co to je?

Tina:

To je kavyl.

Lenka:

Aha!

Tina:

Z Asie.

Lenka bere jakousi nádobu a jde si prohlížet kavyl. Taky Juru kavyl zaujal; vždyť je učitel... Jdou k dětem, zatímco Iva s Liborem zůstávají u kuchyňské linky. Napětí mezi nimi by se dalo krájet, zatímco spolužáci s jejich dětmi sympaticky brebentí.

Lenka:

Ukaž, jak vypadá... Jestli by to, poslouchej, nebylo lepší nechat jako slaměnku. Ona je to stejně spíš tráva než květina...

Lukáš:

Nejlepší by bylo netrhat to!

Jura:

Správně! Tak to dělají Japonci. Co je hezké, to si jenom prohlídnou a zapamatují. My tady v Evropě musíme všechno, co je pěkné, hned urvat pro sebe.

Lenka:

Dáme to do vody.

(Vynervované Ivě se konečně povedlo dostat se k Liborovi stranou od ostatních)

Iva:

V práci mě hledali policajti. Kriminálka.

Libor:

Nehledali tebe.

Iva:

Byli i ve škole.

Libor:

A dál?

Iva:

Co dál?

Libor:

Ještě něco ses dozvěděla?

Iva:

Jenom, že tam byli a hledali mě. Nás. To je málo?

Libor:

Promiň, mě otravují už měsíc, tak jsem si na to zvykl. Proto jsem chtěl vypadnout z baráku. Aspoň na chvílku nechat ty hovada za zádama. Furt dokola nové výpovědi... Chtěl jsem to na chvílku... aspoň na chvílku nechat plavat a myslet jenom na to, co je podstatné... na nás...

Velké pohnutí Libora, o to silnější, že je nějakou temnou jeho silou potlačené do minima gest a tichého hlasu. Zaregistrovali to samozřejmě koutkem oka i Lenka s Jurou. Nejde to nevidět. Emoce mají energii. Iva je zcela zmatená, stydí se za svůj hněv, je převálcovaná vyjevenými city. Nelogicky manipuluje se skleničkou, taky se asi ztratila v prostoru. Když ženu převálcujete city, přestává používat rozum; to je patrně v penisovaginálních vztazích velká výhoda muže, protože u něj většinou fungují obě složky současně; byť se jedna může mírně zpoždovat oproti druhé.

Lukáš:

Strýcu, a proč nemáte sklo v těch dveřích?

Jura:

...průvan, víš.

Lukáš:

A máte psa?

Jura:

Máme psa - fotbalistu. A máme kozu - akrobata! Dolejem vínka? Tady jde Michal, všechno ti ukáže!

Jura hrdě představuje svého syna Michala.

Obraz 54

Hotel Velehrad, ext., den.

Civilní oktávka, v ní tři chlapi. Dva známe; POLDA 1 a 2. Ten, co ho neznáme, zůstává na parkovišti, obhlíží auta a dívá se po okolí, jednička s dvojkou do hotelu.

Obraz 55

Dům Lenky a Jury, int., podvečer.

Sedí u stolu; zábava je volná. Jí se, popíjí, podle barevnosti koktejlů a pohárů na stole je patrné, že i děti jsou rozmazlovány.

Jura:

Tož u nás, kdybys nejedla maso, tak umřeš hlady.

Iva:

Ale ona zase začne, to je jenom takové období, že?

Tina nafuněně mlčí; dospělí ví o tomhle prd a navíc se na ni pořád dívá ten starší kluk. Na stole ve skeince s vodou trůní kavyl. Lukáš zápasí s nakládaným uzeným žebrem a nedůvěřivě si prohlíží kost, co trčí z masa. Jura pilně dolívá do pohárků, Iva chvíli klidně, chvíli neklidně těká, Libor věčně a hodně pije.

Lenka:

Jak se to furt mění a opakuje, že? My jsme taky nejedli maso, že je to nezdravé, a taky vejca a mlíko!

Jura:

A když nebyly pomeranče, tak komunisti prohlásili, že brambory jsou stejně zdravé a pomeranče skvěle nahradí.

Libor:

Předběhnou! Protože kromě vitamínů mají ještě škrob.

Michal:

Brambory jsou stejně zdravé jak pomeranče?

Jura:

Za určitých okolností ano.

Z té čtverácky vážné odpovědi otce je Michal trochu zmatený a jde do obýváku listovat v nějaké encyklopedii. Jura září.

Jura:

Zvídavý po mě! A hezký taky...

Iva:

A vy plánujete ještě třeba další dítě?

Lenka:

To je otázka na tatku...co tatko?

Jura:

Co to hážeš na mě? Mamko!

Michal:

Naši říkají, že na bráchu pro mě už nejsou peníze!

Trocha trapnosti ve vztahu k plození dětí z lásky skrze dětskou upřímnost...

Iva:

Já už dva dny myslím na to, že by mi třetí dítě vůbec nevadilo.

Lenka:

Jojo... My jsme to hlavně všechno měli zkoušet dřív. Všechno zkoušet... Já jsem vůbec neměla zůstat na pajdáku!

Jura:

A jéje...

Jura už to zná...

Lenka:

Co jéje? Já jsem děla jít na uměleckou školu...

Jura:

Dyť děláš v umění...

Lenka:

V okresní galerii... Prostě v určitém věku zjistíš, že nic jiného, než to, co děláš, už dělat nemůžeš a nebudeš. Pokud nemáš klesnout. Nejde furt začínat znovu...to je frustrující.

Jura:

Život se Lence zastavil...

Lenka:

A tobě ne?

Jura:

Ale já jsem se s tím smířil. Kam furt šplhat...a za čím?

Lenka:

Já bych byla možná herečka. Už dva malíři mi řekli, že su fatální typ.

Jura:

A jéje...

Lenka:

Já bych byla zajímavá herečka! Jako minimálně typologicky, uznej! Mohla bych hrát tajemné ženské, svůdnice, čarodějky nebo s tím nosem osudovou židovku...

Jura:

Nebo dozorkyni v koncentráku...

Lenka:

Já bych byla výborná dozorkyně v koncentráku! Renesanční malíři malovali tváře světců podle kriminálních a vrahů, protože byl nedostatek charismatických tváří. Takže my se teď díváme na nebeský Jeruzalém...a přitom je to možná galerie zločinců patnáctého století...

Jura:

A jéje...

Lenka:

Měla jsem jít na herectví.

Michal:

Ty jo! Tak brambora obsahuje 16 miligramů vitamínu C a dalších šest druhů vitamínu a je to nejzdravější rostlinná bílkovina! Obsahuje draslík, hořčík, vápník, železo, mangan, jód, fluor a síru! To je neuvěřitelné, jedna brambora...

Michal přiběhl s encyklopedií, která budí zájem taky Tiny a Lukáše, zmatené podivnou debatou dospělých. Jura se na syna rozzáří, je evidentní, že má pro něj slabost a bere ho jako kontinuitu sebe.

Jura:

Michal bude analytik.

Vypadá to všechno uvolněně, ale je to napjaté. Je těžké nevšimnout si, jak si nuceně lehkým tónem vyměňují Jura s Lenkou dloubance. To není vztek nebo nenávisť; je to jakási hořkost mezi něma a ten kluk – Michal – to ví a snaží se je – taky nuceně lehce – propojovat. Ty rozbité dveře, náznak možných milenců a výčitky za nejasně specifikovanou brzdu v životě...nedá se to přehlédnout. Jura zase doleje skleničky a Michal jde k televizi, aby ji pustil. Pustí ji. Řvou tam reklamy a je to velmi otravné. Ale Lenku něco nahodí a rozzáří se.

Lenka:

To musíte vidět! To musíte vidět! Podte všichni ven. Všichni! Aji děcka!

Jdou tedy zvědavě na dvůr..

Obraz 56

Dům Lenky a Jury, balkón, ext., podvečer.

Zase na dvoře. Něco se bude dít. Michal ukazuje ostatním dětem psa-fotbalistu.

Lenka:

Něco uvidíte...chvilinku.

Iva:

Máte to tu hezké. Líbí se mi u vás. Fakt!

Jura:

Eště hezčí to tu bude až to dvacet tři roků splatíme. Budu to mít k šedesátinám...

Lenka:

A vy nemáte sebou fotku vašeho baráku? V mobilu třeba nebo ve foťáku?

Libor:

Bohužel.

A opravdu...reklamy v tv skončily, ozval se podkres, časové odpočítávání z televize před zprávami a naráz zarachotí znělka zpráv. Přesně ve stejném okamžiku se znělkou se přes nějaký časový spínač samy rozsvítí

umělecké dílo. *Znělka zpráv buráci, světla svítí a obličej Lenky a Jury spokojeně plápolá.*

Lenka:

To je Krištof Kintera.

Iva:

Nešla by prosím tě ztlumit ta televize?

Lenka:

Na vteřinu přesně! Jak zvony v Římě.

Jura:

Michale! Ztlum to!

Michal provede pokyn. Chvíli poté, co se světýlka rozsvítila, vybíhá z jakéhosi chlívku koza a zuřivě doráží na umělecké dílo. Děti jsou nadšené a dospělí se smějí.

Michal:

Ona je tím fascinovaná.

Lukáš:

A proč to dělá?

Michal:

Ona má asi nějaké agresivní geny.

Lenka:

Nebo umělecké! To je, co?

Jura:

My jsme ji dřív pouštěli všude, ale ta koza se pak začne považovat za člena rodiny, leze ti do baráku a když ji sem nepustíš, tak se normálně začne vztekat.

Koza dál ve svém zvláštním amoku útočí na rozsvícenou lampičku, rodiny s úsměvem humorují na terase, zatímco kamera odchází do pokoje za jejich zády, kde na televizní obrazovce s vypnutým zvukem vidíme reportáž o vyšetřované hypotéční bance. Na obrazovce vidíme budovu banky, budovu policie, ministerstva financí, věznici v Ruzyni, portréty nějakých kravaťáků, budovu soudu pro Prahu 2 a velkou fotografii přes celou obrazovku Libora, potom záběr jejich domu v Pyšelech a rozhovor s nějakým sousedem a hospodským z hospody pod fotografiemi Beneše na návštěvě koncem třicátých let. Nakonec mluví do kamery polda, který mluvil s Liborem na začátku v jeho kanceláři... Vyznění i bez zvuku je jasné: Libor je od této chvíle celostátně hledaný jako podezřelý ze

zločinného spiknutí. Už není cesty zpět. Koza už zemdleleji naráží do lampy a Libor hladí ve vlasech Lukáše, který se právě zamiloval do kozy.

Tina:

Mě by se líbilo, kdybysme měli ovce!

Jura:

Ovce jsou hrozně blbé. Něco jak slepice. Husy jsou lepší, ty jsou něco jak kozy. A morčata a králíci jsou někde uprostřed...v té inteligenci.

Tině se strýc Jura nelíbí; furt má nějaké provokativně hodnotící a poučovací řeči. Naopak Iva je Jurou nadšená. Prošli zpět do obýváku, v tv už jde nějaká reportáž z ekonomiky, která – jak jinak – klesá; grafy, výrobní linky a mudrování specialistů na čísla a virtuální realitu... Jura táhne Libora jak malý kluk kamsi ven z pokoje.

Jura:

Svět se hroutí, my zajdeme na cigáro.

Lenka:

Zas budeš smrdět? Michalovi to zakazujem a ty si furt nasáklý dehtem jak odhozený vajgl...

Jura:

Nepičuj, mamko...

Jura je v tomhle okamžiku kouzelný; řekl to jak rozkošnou lichotku a snad to tak i myslí. Lenka je zas přehnaně milá.

Jura táhne Libora do chodby a zavírá za sebou vysklené dveře.

Iva je pobavená, děti pod televizí roztáhly konzoly a chystají se hrát nějakou tu inteligentní hru. Lenka se dotkne Ivy a táhne ji ke stolu (k vínu).

Obraz 57

Dům Lenky a Jury, sklep, int., večer.

Sklep je hájemstvím chlapa, co má svůj svět... Jura tady má knížky, obrázky na zdi, harampádí i novotou zářící kutilské nástroje a taky křeslo s lampou. V policích jsou zavařené kompoty, houby, kukuřice... vlastně je to přítulný kumbál venkovského hloubavce. Jura rady rozsvítí a leze po žebříku kamsi nahoru.

Jura:

Já su fakt úplně šťastný, že ste se objevili! To se nezdá, ale já su tady strašně sám. Já patřím na sever, tam mám kořeny.

Během lamentace vyhrabal odkudsi z horní police pod stropem plastový kanistr od chladící kapaliny do auta a podává ji Liborovi.

Jura:

Hlavně mluvit tu nemám s kým, kromě takového toho blablabla o fotbale, počasí, úrodě, zdraví nebo co bylo v televizi. Je to tady buranov...ale už tu mám barák... Tož přesně tak se mi to stalo; rozumíš, lezu dolů a jak tu visí ty háčky na košíky, tak mě se to trčí přesně do nosní dírky. Kruva, to bolelo, že sem myslel, že zhebnu. Tož teď vypadám jak ten Nicholson z Čínské čtvrti...

Jura popisuje a přímo předvádí na žebříku historii svého zafačovaného nosu. Bere přitom z regálu dvě zavařovačky a leze s nima dolů. Bez vysvětlování otvírá kanistr s chladící kapalinou a leje průzračný obsah do nich.

Jura:

Enom polijem dno... Já to musím tak maskovat, protože ta Lenka vleze úplně do všeho!

Polít dno v případě zavařovačky ovšem znamená tak dvě deci té slivovice, že Libor jen mlčky vyvalí oči. Ale neprotestuje.

Jura:

Taky ti Iva leze do věcí?

Libor:

Myslím že ne.

Jura:

To nemůžeš nikdy vědět. Ty ženské to šmejdění mají ňák v genech. Lenka ten svůj frňák vrazí úplně všude. Ty vole, do mobilu, do počítače, do věcí...kurva, já nevím, že ju to baví...

Libor:

Já jí lezu do věcí...

Jura:

Cože? Jako do mobilu...do počítače...?

Libor:

No... ona s tím neumí manipulovat, tak dělám servis...ale zároveň všechno probírám... Žárlím, vole.

Jura:

A našels něco?

Libor:

Ne.

Jura:

No! A já tady musím dělat takovéto věci, rozumíš, kódovat, heslovat, schovávat slivovici v kanystru... jak před matkou ve štrnácti! Ona to snad ani nedělá, že chce něco objevit, ona to dělá proto, že prostě nemůže jinak... Kurva, ale ze mě dělá pokrytce, potom rozumíš... Aby byl doma klid... tož ve výsledku žijem jak...jak... Ty vole, proč si lidi nevěří, když už se rozhodli, že spolu budou žít?

Libor:

Jirko, vole,... já puđu do vězení.

To je změna! Jura vypadá, jako by dostal pěstí. Oba dorazli – po ostravsku – svůj dvoudecák a Jura zmateně polívá dno znova.

Libor:

Jestli budem tímhle tempem pokračovat, tak jsme za půl hodiny na sračku.

Jura:

A... to jako za tu banku, kdes pracoval?

Libor:

Jo.

Jura:

Ty vole... A stojí to aspoň za to?

Libor:

Jak to myslíš?

Jura:

Jako...jestli sis dost nahrabal...

Libor:

Nestojí. Já nejsem kriminálník, chápeš? Je to složitější! Stát si to nakonec někdo umoří... v tom, kam se běžně lijou státní prachy je tohle kapka v moři.

Jura:

V televizi říkali, že zmizelo pět miliard. Tak ti muselo něco zůstat.

Libor:

Ty ekonomické věci jsou složitější... Byl jsem furt v práci, makal jsem... rodina mě neviděla!

Jura:

Ale ty prachy zmizely, ne? Dyť to ukazovali v televizi. Ti chlapi si z toho žili jak prasata v žitě a zase se to všechno zalepí z našich peněz. Klasika. Taký máš svůj vrtulník?

Libor:

Nemám. Takhle tady ve sklepě mezi náma to může vypadat jako spousta peněz, ale z hlediska...celkového...státního to nic není. Je to složité...oukej, pár lidí se mělo dobře...

Jura:

Zmizelo pět miliard do kapes nějakých zkurvených manažerů a zatáhne se to za ně ze státní kasy...ale vlastně to nic není, jak říkáš. Ty vole, pro mě s tříadvacetitisícovým platem tady v Hodoníně je to teda hodně složité...vcítit se do týhle tvojí optiky...

Libor se ponoří do sebe. Ne...nemá smysl nic vysvětlovat někomu, kdo do toho nevidí...kdo nemá možnost sáhnout si na milóny vnímat je s nadhledem. Jura je úplně tumpachový... podobně jako jsem byl já, když mi to jeden ekonom vysvětloval.

Libor:

Ale já nejsem hajzl, Jirko. Já nemám doma milardu...

Jura:

Víš co nemůžu pochopit? Že všichni víme...že nikdo už ničemu nevěří a každě tak ňák cítí, že celej ten systém, ve kterým žijeme, jde ke dnu a stejně, kdo se na chvílku dostane nahoru k lizu, začne okamžitě rabovat a hrabat pro sebe, aby ten ponor ještě zrychlil...

Libor:

Juro, já zdrhám před fízlama. Iva s děčkama si myslí, že sme na výletě... Jsem tu kvůli nim... abych byl ještě chvílku s nima...abych je na to ňák připravil.

Jura:

Fakt po tobě jdou?

Libor:

Oni už jsou tady.

Ano, zdá se to skoro nepravděpodobné, že by po někom za manažerský socialismus mohla jít policie...Po tomhle impozantním charismatickém sebezpřesvědčovacím newspeaku padlého manažera, je Libor úplně vyčerpaný. Asi to měl připravené pro Ivu; no, dostal to jiný adresát a zjevně to zapůsobilo. I koza ustala v činnosti a melancholicky pozoruje Libora. Jura vnímá Libora jako kamaráda, součást vlastní paměti a tedy vlastního životního příběhu. Obdivuje jeho úspěch a stejně intenzivně

bude spoluprožívat jeho pád. Opravdu; jako by těch dvanáct let, co se neviděli ani nebylo. Libor má problém, a Jura unavený stereotypním plahočením se za průměrným životem, má teď možnost vstoupit do „velkého příběhu“.

Obraz 58

Dům Lenky a Jury, obývací, int., večer.

Iva s Lenkou sedí proti sobě u stolu a mlčí. Dívají se na sebe, na své děti před televizí, jak závodí v jakémsi videoherním bludišti. Neříkají nic, jen se tak pozorují, občas se na sebe ušklíbnou. Zvláštní; není to společná nuda, spíš tiché spoluprožívání, navazování na cosi, co bylo a co kdyby se rozžvanilo, ztratilo by intenzitu. Zvláštní soulad přeruší Lenka, když zaměří něco z okna. Zamračí se a jde na balkón.

Obraz 59

Dům Lenky a Jury, balkón-dvůr, ext., večer.

Pozornost Lenky přitáhli oba chlapi. Přešli dvůr, rozsvítili v garážích a začali „trachtat“ okolo automobilů. Lenka překvapeně pozoruje Juru, jak leze pod Liborovo auto a Libora, jak mu sekunduje. Okolo běhá koza.

Lenka:

Co tam vyvádíte?

Jura:

Čoveče, du uklidit kozu a šlápnu do oleja! Tak jsme hledali, odkád' to je a vypadá to, že to crčí z jejich auta! Tož to teď prověřujem. Vydrž!

Na balkón přišla i Iva.

Iva:

Co se stalo?

Libor:

To bude dobrý. Dejte si vínko, my dorazíme.

Holky stojí a poněkud zaraženě sledují chlapy u auta. Koza obíhá auto. Lenka je jakási nostalgická. Přitochí se k Ivě. Obě pozorují dvůr. Kulisu tvoří kлокot Nintenda, nebo jak se to jmenuje, co děti hrají.

Lenka:

Kolikrát mám pocit, že bych sedla do nějakého vlaku a jela kamkoliv...kamkoliv! Ale pak si uvědomím, že bych tam přijela, vystoupila...a teď; co bych tam jako dělala? Tak su furt tady.

Iva:

Já jsem doma ráda.

Lenka:

A Libor? Nezměnil se?

Iva:

Myslím, že se uklidnil.

Lenka:

Já nepotřebuju být šťastná... to je vlastně hysterický stav, nerovnováha...rozumíš. Takže šťastná nejsu. Chcu být klidná. A to ňák taky nejsu.

Obraz 60

Dům Lenky a Jury, garáž a dvůr, int/ext., večer.

Jura dolil z nádoby olej pod Liborovo auto. Přemistují se do garáže, koza je následuje. Jura je pod parou, Libor nevypadá o moc líp. Jura odhání kozu, ale ta na něj kašle a věrně se jich drží. Přenášejí zavazadla z Liborova auta do Jurova auta; je zřejmé, že probíhá výměna vozů a předstírání závady na Liborově autě.

Jura:

Běž už do prdele, ty krávo... Není tak luxusní jak to tvoje, ale ručím za něj.

Libor:

Já teď nedokážu vyhodnotit, jestli na to Iva ...jestli to je tak, aby to nevzbudilo podezření.

Jura:

Já to obhájím! Ty vole, jestli tě hledají policajti po celé republice, tak hledají taky tvoje auto. A dneska je to daleko profízlovanější než za komunistů. Všude sou kamery, do mobilu, do počítače, do platební karty ti vlezou... žádné hrabání v papírech...kliknou a mají tě. Hned!

Koza pomekává, Jura řídí zeměkouli a Libor se zmateně motá se zavazadly a přikyvuje. Pak se Jura zasekne a kouká do oken svého domu. Holky už balkón opustily. Z oken září světlo a míhají se siluety postav.

Jura:

Bojíš se vězení?

Libor:

Jo.

Jura:

Čeho nejvíc?

Libor:

Všeho... cizí lidi, málo místa, šikana...asi taky teplouši...

Jura:

A tak to tě přece nedají někam mezi feťáky a vrahy... to mají dneska už aji oddělení pro manažery a tak jako... ekonomické případy, ne?

Libor se výsměšně uchechtne... a proč by tohle všechno neměli dělat taky manažeři? Oba se dívají do oken domu.

Libor:

A mříže, vole... mříže a policejní ksichty. A nevím na jak dlouho... co o mě kdo řekne dětem a Iva...

Jura:

Tak zdrhni, vole! Dyť kdekoliv za hranicema mají z tohohle státu všichni jenom prdel... Budeš v pohodě.

Libor:

Já nemůžu zdrhnout... Tina je epileptik a takovéhle dobrodružství ji může taky zabít... a bez rodiny já nikam nejdu.

Jura:

Ježiš marjá... já nikomu nic špatného nepřeju... polijeme dno.

Libor:

Kurva, proč já jsem to podepisoval?

Je to neradostné, ale je to tak. Jurovi se líbí, že má morálně navrch, že může takhle mimovolně působit bolest a sám se cítit ve své upachtěné každodennosti velkým. A z nenadálé pozice morálně nadřazeného nad někým, kdo se dosud jevil jako úspěšnější a lepší, taky velkoryse nesoudit a pomáhat. Libor se propadl do sebe a stesku. Nechá se táhnout zpátky do sklepa. Koza jde koketně s nimi. Je totiž – jak Jura správně už řekl – inteligentnější, než slepice, ovce a morčata.

Obraz 61
Dům Lenky a Jury, jídelna, int., noc

Děti už se nudí, dělají trochu kravál, holky sedí a meditují. O chlapech, jak jinak. Ivu Lenčiny řeči rozhodně nemíjejí, jak by se mohlo z jejích odpovědí zdát. Tady se vzájemně cosi spouští, cosi společného, ze stejného hlubokého základu...

Lenka:

Má před tebou Libor zaheslovaný počítač?

Iva:

Nevim.

(ale ví, kecálistka...)

Lenka:

Jura si kóduje všechno... jako chlapské utajování, to dycky znamená velký průser na obzoru. Tajnůstky, ty jo... už mi není dvacet, aby mi věci nedocvakávaly. Rozumíš, účet v bance máme společný, ale do počítače naráz nemůžu! Já netajím nic!

Dlouze se na sebe s Ivou dívají. V tom pohledu není prázdnota, je tam COSI z dálky, COSI intenzivního, COSI na co se nezapomíná, protože je v tom tolik energie, že stačí náznak a věci uvnitř se dávají do pohybu a bourají rovnováhu těla a duše.

Lenka:

Stalo se ti TO ještě někdy od té doby?

Iva zavrtí hlavou a podívá se po dětech, co dělají.

Iva:

A tobě?

Lenka:

Tady? Ve Strážnici...?

Pauza.

Lenka:

Chtěla jsem být blízko našim...tak jsem. Je to dobré, ale zároveň to smrdí dozorem. No jo... Vy máte rodiče v pořádku?...

Lenka si uvědomí, že Iva rodiče neměla už na škole a zasekne se.

Lenka:

Promiň, vlastně jenom Libor? Oni měli krásnej domek v Beskydech, ne?

Iva:

No. Přestali jsme tam jezdit. Zjistila jsem, že nás tchán šmíruje při milování. Dokonce si nás tajně natáčel na kameru.

Direkt pro Lenku. Zalapá po dechu.

Lenka:

Ty vole! Co se to s lidima děje? ... Jura když měl v kuli, tož taky chtěl, abysme se při tom natočili, ale to sem ho rezolutně poslala do prdele. Se nebudu na sebe dívat v televizi, jak pod ním hekám! Navíc on by to střízlivý stejně nikdy neudělal, takže by měl při tom tak dvě promile a zarudlý ksicht... šak taky víš, jak přitom vypadá... to by bylo video... On nemá smysl pro proporce, je jak jeho matka! Kde sakra furt jsou?

Myslela tím, že Iva zná Juru jak vypadá opilý, nebo zná Juru jak vypadá opilý při milování? Obě ženy odpověď znají; snad to z výrazu jejich tváří pochopí i divák.

Iva:

Já dám spát děti a půjdem se podívat.

Lenka:

Michale! Končíme!

Obraz 62

Dům Lenky a Jury, sklep, int., noc.

Jura zas polívá dno zavařovaček slivovicí z kanystru, Libor se mazlí s kozou, která je evidentně nadšená, že tu s chlapy může být. Po manažerském sólu se nyní chystá učitelská symfonie...

Jura:

To je fakt kráva, ta koza... už má dávno spat.

Libor:

Dyť je fajn.

Jura:

Já přesně takto si představuju, že bych tu zalezl, kdyby přišel konec světa. Víš, sedl bych si ke kanystru, polil dno a čekal bych na konec. Jesi to bude nějaká bomba, katastrofa nebo tak...to je jedno. Něco přijde, to je jasné, takto to dál už nejde. Všichni kradou, nic není posvátné, základní mezilidské vazby se zhroutily a tajou ledovce.

Libor:

Neměli bysme jít za babama?

Jura:

Ser na ně, ty si mají taky co říct. Ted' jsem četl, že roztává Sibiř. Tam jsou, vole, největší zásoby metanu na Zemi. To je skleníkový plyn. Milióny hektarů půdy, co ten metan drží pod zemí, pomalu roztává a šššš....vole, metan se uvolňuje... miliardy kubíků metanu.... hermeticky uzavírá atmosféru. Dovnitř UV záření pustí, ven už ne. Bude tady z toho sauna, vole a my všichni chcípнем v plavkách mezi kaktusama.

Libor:

Neměli bysme-

Jura:

Ale eště předtím bude válka o pitnou vodu. S Asijatama. Totální! A já budu sedět tady ve sklepě, ucucávat si ze zavařovačky a jak stoik čekat na konec. Jak Seneca, v klidu, rozumíš... s nákým prožíváním lidstva... s tím já jsem skončil. Víš jak su tady sám? Jak jsem se tu zahrabal?

Libor:

Já jsem taky sám. Každý je nakonec sám.

Jura:

Ale ty to máš aspoň zajímavé! Furt 's někam směřoval...stoupal!

Libor:

Jo... Neměli bysme jít za babama?

Jura:

Máš chuť na babu? Nebo na obě?

Libor:

Ne... ale ještě chvilku, tak už nebudu schopný vylejzt ty schody nahoru...

Třeba vysvětlit, že tenhle bizarní výlet do nejhlubšího podvědomí učitele na okresním gymnáziu, nevypadá jako terapeutický rozhovor při skleničce a v intimním osvětlení. Je to vlna zničující energie nahromaděná dlouhodobou samotou a tichem člověka, který dlouho říkal jen to, co se říkat má, neurážel ač sám ve své práci i osobním životě se často uražený a ponížený cítil, je to vlna zespod člověka, který se bojí budoucnosti, protože přítomnost je vražedně stejná, pořád se opakující a stejně jaksi nejistá, zatímco on byl kdysi (a zůstal tedy kdesi vespod pořád) bouřlivák, hazardér, hejsek, aby ho nakonec utlumilo anestetikum rozumného života, jež považoval (a stále považuje!) za jediný možný způsob toho, jak důstojně před rodiči, rodinou i okolím – a uznáván jako zralý muž – přežít. Libor se přihnul z dálky, ze zromantizované minulosti, když uprostřed rutinního života Jurova mysl vytěsnila všechny kocoviny a trapnost, jež

nutně provází každý život bez hranic a cíle a jako autentickou vzpomínku na společně prožité, zachovává pouze –náct let vzdálené euforie dní a nocí. Jura vyplňuje celý sklep, šplhá po regálech a cosi v nich hledá, občas naléhavě zatřese Liborem, přátelsky nakopne kozu, leje strašně rychle, jako nikoliv zítřek, ale ani příští hodina by neměla už být... A Libor, ztracen sám sobě, v sobě, vzdalující se rodině a utečený před světem, pije v rytmu dostihu, který nechtěl běžet a rozpouští se. To žvanění je snad i vtipné, jenže zároveň je to vrcholně tragický portrét krátké poruchy v relativně kompaktní, vyrovnané existenci. Vlastně je to tragický portrét té existence.

Ještě jsem zapomněl dodat, že ta koza kramuje v regálech spolu s Jurou a taky vyplňuje celý sklep.

Jura:

Co bys nevylezl, kurva, dyť v Ostravě sme to táhli aji týden a nikdo nepadl na hubu...

Libor:

No...

Jura:

Se divím, že sem neměl nikdy ňákou zásadnější pohlavní nemoc... Byls Ivě nevěrný, co ste se vzali?

Libor:

Jo. Ale to bylo takové ubohé...že se to ani nepočítá.

Jura:

Všecko se počítá! V čem to bylo ubohé?

Libor jen mávne rukou. Nemíní o tom mluvit. Pořád zůstává osobnost...

Jura:

Kurva, co já bych dal za ňáký pich!

Jura hladí kozu, která se k němu přitulila. To není schválnost; něžná gesta jdou mimo rozumovou soustavu a její časování. Pak láskyplně zatřese zmámeným Liborem.

Jura:

Mám tě rád, dycky jsem tě měl rád a dycky jsem ti záviděl, že si lepší a nenecháváš sebou orat. A nejsi srab. Tebe možná dostali teď, ale já do čehu vlezu, tam skončím jak fackovací panák. Doufám jenom, že mladý nebude po mě. Polijeme dno, kurva...

Obraz 63
Dům Lenky a Jury, ložnice, int., noc.

Lenka připravuje manželskou postel a Iva jí pomáhá. Lenka už se s ničím moc nepárá, umatlanou skleničku od vína i flašku si přinesla sebou. Opile nevypadá, jen rozkuráženě. Ani Iva není opilá, snad trochu víc červená ve tvářích. Lenka čichá k potahu polštáře a vrtí hlavou.

Lenka:

Jura tu zas chrápal, kruci... A říkal, že spal ve sklepě... Přitahuje tě Libor furt jak kdysi?

Iva:

Dáváš těžké otázky.

Lenka:

Že!

Iva:

Tak... pořád je to s ním dobré... on se prostě fakt stará o rodinu...a... my se opravdu máme dobře. Mě nikdy nenapadlo, že bych se mohla mít tak dobře. Spíš jsem se viděla jak utahaná učitelka v paneláku...

Lenka:

Ale vášeň! Chybí vášeň! Přiznej se...

Iva:

Ani ne...ty děcka ti to hodí všechno někam jinam. Nebo aspoň mě. To je nějaká chemie v hlavě. Ale taky se... jako to. Natáčet nás teda při tom nechtěl, ale má rád zrcadlo. Stydím se děcka pustit do ložnice, protože jim to časem musí docvaknout, proč to tam je jak v ...

Lenka:

Tobě to nevadí, dívat se tak na sebe... po dětech...

Iva:

Tak... Když mu to pomáhá...

Iva se usmívá. Rozumí Lence, ale zároveň ji její dilameta baví.

Lenka:

Prostě nemyslíš na to, jak vypadáš...nebo on...?

Iva:

Leni já při sexu moc nemyslím...

Lenka:

Jasně... já musím furt myslet na svoje svěšené prsa...co zrovna dělají...

Iva:

Já je mám tak malý, že vlastně ani moc nevisí.

Iva je vtipná, Lenka zamyšlená – ve smyslu zacyklená nad svým tématem. Postel mezitím obě připravily pro spaní a během intimního ping-pongu se přiblížily k sobě. Od začátku víme, že mezi sebou mají dávné COSI. Poznáme to z jejich řeči těla, mimiky vůči sobě. Tak tedy nyní se dozvíme co. Já vlastně nerad popisuju textově erotiku. Přijde mi to směšné, dívat na ta slova vášně, číst popis toho, co se děje na dálnici mezi mozkiem a genitáliemi. Vždy pro mě byly nejerotogeničtější zónou těla oči. Jenom v nich je možné zahlédnout v jediném okamžiku všechno, co jsme a dokážeme být; anděla i zvíře, chrám i prach, vůni a teplo i led a trus.

Tváře Lenky a Ivy jsou blízko sebe. Oči pátrají v dálce, hledají plamen, co v nich kdysi hořel. Jasně, že je pryč. Ale stejně.

Lenka:

Můžu něco zkusit?

Iva:

Můžeš.

To byla tichá dohoda. Obě ví, o co jde. Žádná kamarádká pusa. Zpočátku opatrný – a když opětovaný i zdruhé strany stále odvážnější – polibek, přechází v erotické impulsy skrze spojená, navzájem do sebe vstupující ústa. Netrvá to dlouho, ale je v tom dvacet let jakési historie, do které my úplně nanahlídnem...a taky těch pár sklenek vína, co už holky urazily. Dívají se na sebe, obě trochu zadýchané a s pootevřenou pusou. Ony se milují, protože mají něco společného. Je to láska, která může naskočit kdykoliv znovu, která nemusí plápolat – a taky už nehoří, ale je to cit, pocit, svět bez chlapů a jejich limitů, svět – pocit z minulosti, která zmizela, ale který se vrátí kdykoliv v těžkém okamžiku, v němž si člověk uvědomuje hořce svou samotu, vrací se jako zrůžovělé anestetikum, že ne všechno v životě bylo bezbarvé a jednotvárné, že se taky kdysi stalo cosi, co nelze slovy vysvětlit, ale nitro a to, co je pevné v něm, to „cosi“ přijalo jako stavební kámen vlastního já, šutrák, co vydává teplo zevnitř, když venku nastane zima a tma. Velké city k někomu, kdo je opětoval a nezneužil. Iva má trochu Lenčiny rtěnky rozmazánu po ústech. Utírá jí rukou rty jako malému dítěti rozmazanou přesnídávkou. Iva poslušně drží. Tím hybatelem byla kdysi Lenka...

Lenka:

Proč člověk nemůže udělat všechno, po čem touží?

Iva:

Protože by se rozpadl.

Lenka:
Pořád mě máš...

Iva:
Proto jsme se nestýkali...

Lenka:
Nepůsobilé s Liborem, že byste byli nějak...spokojení.

Iva:
To vy dva taky ne.

Lenka:
Změnu nechystáte?

Iva:
Ne.

Lenka:
Ani my ne.

Ale jsou spokojení, protože to funguje!!! Štěstí jsou okamžiky, spokojenost je pravidelný rytmus a klid je předvídatelnost; to vše na časově-existenční ose, která aspoň přibližně budí dojem kontinuity. Ač to tak chvílkama nevypadá, sledujeme příběh lidí, kteří se rozhodli pro kontinuitu a řád.

Ve dveřích pokoje stojí Lukáš. Ale není to překvapení, jeho příchod už olašoval hluk z chodby.

Lukáš:
Mami! Tina zase pochoduje...

Lenka:
Co dělá?

Konec filozofování. Z Iva se ostrým stříhem stává ustaraná máma a z Lenky zvědavá myš. Vybíhají z pokoje.

Obraz 64 **Pokoj pro děti, int., noc.**

Před oknem, ve čtverci vojenským krokem pochoduje pořád dokola Tina a cosi na hranici srozumitelnosti brebentí. Vypadá to přízračně, jak už náměsíčníci vypadají a taky komicky...v tom pyžamu, malé vojenské pochodování ve stavu za vědomím. Iva chce přiskočit k Tině (evidentně to už zná, ani Lukáš není nijak vyděšený), ale ohromená Lenka ji zadrží.

Lenka:

Počkej! Co to říká?

Tina:

.....rychle předjet, rychle ujet, ujet, předjet, ujet, taky pak zatočit, odbočit a předjet a ujet.....

Nedává to brebentění smysl. Snad jenom tomu, kdo věří na provázanost mysli těch, kdo k sobě patří, kdo jsou spojeni. Iva šetrně Tinu zastavuje a bere do náručí. Budí ji a uklidňuje.

Iva:

Tino...co to tady povídáš?

Lukáš:

Já nic neříkám...

Obraz 65

Dům Lenky a Jury, sklep, int., noc.

Lenka s Ivou stojí ve dveřích sklepa, jež právě otevřely. Téma lidského soužití se dostavilo ve formě živého obrazu. Po stranách stolu zcela zbořeni podřimují Libor s Jurou. Na stole i po zemi leží fotoalba a fotografie, v nich se povaluje už docela utahaná koza a nasraně pomekává, protože by radši chtěla seno, než spát na těch fotkách ze studií a ze svatby Lenky a Jury, co ožušlala a taky trochu podělala.

Lenka:

Cítíš ten smrad? Já bych je tu nechala.

Iva:

A co když se proberou a někam pudou? Libor teď udělal hroznou ostudu u nás v Pyšelech.

Lenka:

Tak je tu zamknu.

Iva:

Já si ho proberu...

Lenka:

Jojo.

A tak holky budí. Jde to lehce, není to žádná veselá opilecká scéna. Chlapi jsou motoricky celkem v pořádku, jenom už unavení, ospalí a zcela ožralí.

Lenka zvedá ze země svatební fotografie a zhazuje z nich kozí bobky. Zvedá se taky Jura.

Lenka:

Probírali ste náš šťastný život?

Jura:

To je kráva, ta koza... Budeme auto...jim pučovat, Leni. Oni tu nechají svoje, protože prorazili vanu... Musí teda jet našim autem, mají-li jet...jet dál. Pryč. Pomoc sem nabídl já, nebyl jsem o to požádán... a nezištně, protože jim oba hodně dlužíme. Takže oznámeno, rozhodnuto.

Libor neříká nic. Iva s Lenkou se po sobě podívají, Lenka je trochu zaskočená. Všichni odcházejí, koza jako poslední.

Obraz 66

Dům Lenky a Jury, ložnice, int., noc.

Je to pokoj pro Libora a Ivu, co ho před chvílí holky připravovaly. Libor ztěžka dosedá a svlíká se. I Iva se svlíká. Nezlobí se, ale Libor se chová, jako by tomu tak bylo.

Libor:

Spí už děcka?

Iva:

Jasněže spí.

Libor:

Já doufám, že... jako lidi... budou hlavně po tobě.

Iva:

Proboha co ste tam dole řešili...

Libor:

Hrozný věci... Vydržela bys mi být věrná třeba pět roků, kdybych někam odjel...

Iva:

Co to je za blbosti?

Libor:

Tak rok! Rok... nepotřebovala bys s někým šukat-

Iva:

A kam zas chceš jet?

Libor:

Neodpovídej na otázku otázkou, to je demagogie. Byla bys mi třeba rok věrná, když bys věděla, že já ti určitě jsem věrný? Ale nejsu doma...někam sem musel odjet.

Co si budem povídat, tohle už je indicie jak kráva. Ivě se věci spojují, propojují, roztržitěné náznaky začínají se spojovat do logického řetězce.

Iva:

Tohle si budem muset rán vysvětlit, Libore.

Libor:

No jasně, že by sis někde švihla... Ach jo.

Iva:

Co je s tím autem?

Libor:

Posralo se. Všecko se posralo.

Libor spí obklopen chmurami celého světa. Iva nespí. Odkudsi z útrob domu řinčí padající nádobí.

Obraz 67

Dům Lenky a Jury, dvůr, ext., ráno.

Stojí tu Jurův vůz naložený věcmi Liborovy rodiny a rodiny se loučí. Koza kouká z povzdálí. Za plotem řvou sousedovi pávi. Jeden z nich stojí na plotě. Trochu zvláštní atmosféra. Nikoliv nucená, ale ne úplně bezprostřední. Každý si z noci nese „cosí“. Kromě dětí. Ty jsou neutrálně normální. Tina má v ruce kavyl. Ještě neuvadl. V obličejích je přesně to, co se stalo včera; nikdo nezapomněl, nic se nestalo v důsledku chlastu... všechno se stalo a bylo vysloveno, protože to všichni potřebovali. Je tu i Michal, který se drží svého táty jak pejsek vodítka...a fyzicky je taky jeho kopií, akorát nemá zafačovaný nos. Je vidět, že si ty prcky Libora a Ivy oblíbil, že si včera taky něco řekl, co se mu líbilo a zapamatoval si to.

Jura:

Auto zařídím a zavoláme si. Do konce týdne? Já pak budu jezdit vaším, budu na tom líp...

Iva s Lenkou se políbí na tváře, Libor s Jurou se obejmou. Divně patetické.

Lenka:

Kdyby něco...my sme pořád tady.

Iva:

Leni...

Jura:

Libore...

To podstatné je ve tváři; život je povinnost, tak proč to rozkecávat. Sedají do auta, Jura s Lenkou a Michalem mávají. Koza chce utíkat bránou za autem, které zná, ale Jura ji zachytí.

Jura:

Jarko, pocem! ...To je kráva, ta koza...

Obraz 68

V autě, ext., den.

Vypůjčené auto s rodinou uhání krajinou. Díváme se do tváře Libora, do tváře Ivy. Přes přední sklo se odráží koruny stromů. Cesta. Na cestě. Podél silnice stojí auto a vedle něj chlápek v kravatě, asi obchodní cesták. Čurá na krajnici tak, že je třeba odvrátit hlavu, aby to člověk neviděl, nechce-li. Nikdo z rodiny hlavu neodvrátí. Iva má v obličeji dosud nevídané opovržení.

Iva:

Většina chlapů jsou vlastně nechutný prasata...

Tina:

Mami, já už jsem se rozhodla! Uděláme z toho kavylu slaměnku!

Libor:

Zajedem na Slovensko? Tady přes řeku, v Holíči, je nejstarší kamenný kostel ve střední Evropě...a taky se tam narodil Masaryk...

Iva:

Chci tichý hotel v lese, kde děcka budou mít bazén a my klid k rozhovoru.

To byl rozkaz...

Obraz 69
Před hotelem, ext., den.

Nízký hotel v borovém lesíku. Jmenuje se Tusculum. Auto zastavuje a rodina vystupuje. Jediné, co neharmonizuje s opuštěností, jsou auta se svatebními stuhami na parkovišti. Rodina vystupuje jde do recepce. Vypadá to tu jak někde ve Švýcarsku.

Obraz 70
V hotelu, int., den.

Jak to říkal Jura? „Vypadáte jak reklama na životní pojištění...“; tak takový je to sestřih. Recepce, chodba, pokoj, šťastné děti se konečně vyrhají do bazénu v prosklené hale, kde skrze sklo je vidět les a kopce okolo. Míjejí rozjásané svatebčany, kdosi si je dokonce fotí. Radost a veselí, kam jen oko dohlédne. Tlusté koberce, sterilní luxus. Obrázky jak z reklamy; štěstí na hmotný způsob. Beze slov, jen s hudbou. Český sen, globální úspěch, reklamní metafora nepromarněného života. Komfort a čistota jako samozřejmost. Libor a Iva stojí v plavkách v proskleném atriu, za nimi se ráchají v blankytně modrém bazénu děti. Za sklem venku pochoduje svatební pár s fotografem a svatebčany a mění různě pozice v těch nejromantičtějších zákoutích parku (u vrby, u altánku, u jezírka...) a pořizuje si fotografie, jež mají zaznamenat, jak hezké to tenkrát bylo... Iva a Libor jsou vážní. V padnoucích plavkách skoro nazí; pohledný pár na startovní čáře do středního věku.

Iva:

Libore... vždycky s mi takhle lhal?

Libor:

Jak takhle? Jak lhal?

Iva:

Libore! Dyť po tobě jdou policajti...dyť my jsme na útěku... dyť ty jsi úplně v háji... chováš se jak blázen... já se tě bojím...ne, vlastně o tebe se bojím...

To není žádný hysterický výlev, Iva je věčná, je vidět, jak jí to v obličejí pracuje, jak spojuje věci, kterým se zároveň zdráhá uvěřit... to podstatné je, že ona Libora bez výhrad miluje. Svatební pár za sklem venku se na pokyn fotografa objímá pod vrbou.

Libor:

Ivi... já jsem ti nikdy nelhal...

Iva:

Lhal. Lžeš mi.

Libor:

Nelhal... já prostě...akorát jsem ti neříkal všechno. A proč bys taky všechno musela vědět?

Iva:

Protože spolu žijem!

Libor:

Nelhal jsem ti! Ale proč bych ti měl říkat moje pochyby z mé práce...stejně bys tomu nerozuměla.

Iva:

Ale ty chceš utéct z republiky! Vzpomínáš si, cos mi včera říkal v posteli? Ty musíš zmizet, nebo tě zavřou nebo zastřelí, že jo? Z tebe se stal stejný mafián jak Kožený, Krejčíř nebo tahle banda...

Libor:

Přeháníš. Tak blbý to není. Nebo vypadám jak svině?

Iva má mokré oči. Bída světa právě dorazila do jejího malého světa osobního štěstí. Objektivně je třeba říct, že Libor jako svině rozhodně nevypadá... a v tom je právě bída světa. Svatební pár za oknem na pokyn fotografa se postavil pod přenosnou slavobránu. Lukáš úplně splavený dorazil k rodičům.

Lukáš:

Tatí... podíme skákat šipku!

Oba potřebují odvaz. Hnusné téma je odsunuto na potom. Libor se vrhá se synem po hlavě do bazénu. Jsou to vzorné šipky. Tina se uzavřela do svého světa a podupává si jakési tanečně-sportovní číslo. Lukáš je nadšený. Potápí se a ráchá se jak tuleň.

Svatební pár za oknem se na pokyn fotografa postavil k historickému dřevěnému trakaři.

Obraz 71
Policejní kancelář, int. den.

Lovci; Polda 1, Polda 2. Jsou evidentně rozrušení, prohlížejí si MMS v počítači. Je to fotka, co vypadá přesně tak, jako by ji vyfotil jeden z rozverných svatebčanů, které míjeli při příjezdu na hotel Tusculum, Libor s Ivou a dětmi. Je to udání i s fotkou.

Polda 1:
Žádnej Balkán, žádný Seychely... staré dobré Beskydy.

Polda 2:
To je tři sta kilometrů.

Polda 1:
Už žádná sledka. Žádnej novej Hodonín. Jdem do toho natvrdo.

Polda 2:
Máme vrtulník. Jsme vládní priorita...

Ano, tohle mají poldové rádi. Bude akce, budou přesuny...

Obraz 72
Hotel, restaurace, int., den.

Navzdory tomu, že svět zavelel do útoku, tady na zapadlém luxusním hotelu Tusculum, klidně obědvá jedna harmonicky vypadající rodina. Tina právě rozlila polívku na ubrus.

Iva:
Ty jsi čuně, Tino.

Tina:
Ale za to může ten stůl! Je nakřivo!

Iva:
Jasně, vždycky se najde nějaký důvod, proč ty za nic nemůžeš... za všechno vždycky můžou okolnosti... To je asi naše rodinná dispozice. Tak do toho nedávej aspoň ruku a nerozpatlávej to dál...

Libor:
To se stane...

Iva:
Ano... to se stane...

Snad je v tom dialogu ta dvojznačnost patrná. Iva je viditelně nervózní, Libor smutný. Taky mají všichni zplihlé mokré vlasy a vypadají jinak. Svatebčané ševlí okolo a fotí se v interiéru.

Obraz 73

Dvůr policejní budovy, ext., den.

Policejní vrtulník přistává na nádvoří policejního ředitelství ve Zlíně. Cihlové budovy, baťovská architektura. Okolo jsou připraveni borci v kombinézách se samopaly s místní po zuby ozbrojenou místní zásahovou. Z vrtulníku vyskakují Polda 1 a Polda 2, vítá je místní policejní boss; je to událost i pro místní poldy, takže je okolo dost čumilů v uniformách. Hodně akční, hodně směšné; jako každá demonstrace síly. Šéf zásahovky rozkládá mapu na kapotě civilního auta.

Šéf zásahovky:

Tady je Lukov, tady je hotel. Plán hotelu. Je to deset minut jízdy odtud. Je tam svatba, takže bych nezasahoval přímo v hotelu-

Polda 1:

Musej na to bejt připravený, když sami podali hlášku...

Šéf zásahovky:

Je to svatba, chlastají už od rána a to znamená spoustu rizik. Tady jsme na jižní Moravě...

Polda 1:

Dneska bohužel na jižní Moravu a její specifika zvysoka seru. Prostě tam vpadnem, známe číslo pokoje, už je tam váš člověk. Pro mě je priorita tenhle chlápek.

Polda 2:

A nezkusíme to sami? Nebude mít zbraň. Kluci ať zůstanou venku a my si pro něj prostě zajdem.

Polda 1:

Sama 's řekla, že je to hajzl. Může bejt ozbrojenej. Nám dal levou.

Polda 2:

Kurva, ale sou s ním děcka. Malý děcka. Jestli tam vpadnou naši se samopalama, to nebude dobrý.

Polda 1:

Seru na děcka. To je jeho zodpovědnost! Měl si to rozmyslet. Udělat A znamená spustit B. Blbej není, musel s tím počítat. Kerý auto je pro nás?

Tohle je americkéj polda na českém dvorku. Buráci vrtulník, slunce se leskne na matně šedých zásobnících škorpiónů, chlapi se rozsedají do aut. Mašinérie se rozběhla.

Obraz 74

Hotel Tuskulum, restaurace, den.

Libor zrovna platí číšníkovi. Všechno vypadá úplně normálně. Libor předal účet s penězi a čeká, až číšník dorazí s penězma nazpět. Děti jsou nervózní, nudí se tam.

Lukáš:

Můžeme už jít na pokoj?

Libor:

Tak jo. Ale žádnéj bordel.

Libor jim dává klíče od pokoje a děti radostně běží do útrob hotelu. Zůstávají Libor a Iva. Dívají se na sebe. Jak jinak...

Libor:

Vrátil se mi příšerný zážitek z dětství.

Iva:

S otcem?

Libor:

Ale houby. Nevim, kolik mi bylo...šest, sedum...ale našli jsme tehdy s klukama psa, kerýmu auto ujelo zadní nohy. Celý konec těla mu visel jenom na kůži a tak to za sebou tahal... Měl příšerně smutný a utahaný oči. Ani nevytl, ani neskučel, jenom seděl a koukal se na ty svoje nohy, co mu visely na kůži... jak prádlo na šňůře. Bylo mi ho strašně líto a chtěl jsem mu pomoct. Já nevím, co mě to tehdy napadlo. Vzal jsem klacek a začal ho mlátit, abych ho zabil, aby se netrápil. Představoval jsem si asi smrt jako spánek...nevím. Hrozně začal výt a odplazil se pod auto. Furt vidím, jak za sebou vleče ty nohy. A já jsem se ho snažil umlátit i pod tím autem... jenže to nejde, protože pod autem se prostě nemůžeš rozpřáhnout tak, aby ten úder měl sílu. Ležel tam a koukal, jak do něj mlátím klackem. Pak jsem toho nechal, protože mi to konečně přišlo hrozný. A byl jsem smutný, že jsem mu nemohl pomoct. Seděli jsme s klukama okolo toho auta a dívali na toho psa, jak se nás bojí a umírá. Víš... ne policajti, ne průsery...ale tohle je věc která mě teď budí ze spaní. Ten zraněný pes, jak sme stanovali... chcípl.

Iva:

Libore... řekl bys mi to, kdybys měl zmizet?

Libor:

Ivi...já nemůžu zmizet. Jak tady můžu nechat vás? A proč bych mizel?

Obraz 75

Krajina okolo hotelu Tuskulum, ext., den.

Vidíme to z dramatického leteckého záběru těsně nad korunami švestek a jabloní, lemujících úzkou sfaltovou silnici. Kolona sedmi policejních vozidel (většinou civilních) uhání směrem k hotelu Tuskulum. Sice blikají jak karneval Riu, ale kvůli tomu traktor s vlečkou, co jede v protisměru, stejně zpomalit musí... Jsou už jenom kousek od hotelu, jak prozrazuje letecký záběr dál.

Obraz 76

Hotel Tuskulum, restaurace, int., den.

Iva:

Půjčíme si ty kola, co tu mají a pojedem se projet?

Libor:

Jasně. Musíme na vzduch.

Číšník donesl peníze zpátky. Oba se zvedají.

Iva:

Hele, já půjdu na záchod tady...vzhledem k tomu, že na pokoji ho máme všichni společně...a mě se nechce jenom čurat...

Libor:

Napadá mě pár fekálních vtipů, ale vím, že to nemáš ráda...

Usmějí se na sebe jak spolužáci z vejšky. Znají se, mají se... Na Titaniku se taky tančilo.

Obraz 77

Hotel Tuskulum, chodba, int./ext., den.

Iva jde na záchod. Je to vedle recepce. Je to šestý smysl, nebo co, co ji zabrzdí a přitáhne k novinám pohozeným na recepčním pultu. Recepční kamsi zmizel, je tu prázdná. Venku za okny dělají vyrvál svatebčani. Iva

se podívá na titulní stranu. Je tam palcový titulek (nikoliv hlavní, ale na první straně) „Poslední vůdčí muž H-Finance zmizel“. A fotka Libora. Podtitulek „Mohl by objasnit okolnosti dvoumiliardového úvěru firmě na Barbadosu“. V Ivě by se krve nedořezal. Celostátní pátrání, Libor zločinec na útěku. Odpravil ho někdo?, spekulují noviny. A je to zase šestý smysl, který ji naráz osvítlí, protože vidí, jak na parkovišti zastavují jakási auta a je jich moc. Vyskakují policajti... Iva jedná naráz jak hrdina amerických filmů, jak člověk v ohrožení, jak žena, která chrání svůj dům. Zvedne recepční telefon a na zavěšeném papíře najde číslo jejich pokoje. Volá. Zvedá to Tina.

Iva:

Dej mi taťku! Fofrem.

Všechno jde fofrem. Už není o ničem pochyb. Z aut vyskakují policajti v kombinézách.

Iva:

Libore vypadněte z pokoje. Hned! Nic sebou neberte a utíkejte k bazénu. Jak tam vedou ty dveře přes posilovnu. Hned teď. Ty dobře víš proč! Dělej!!! Dělejte, krucinál! Za minutu tam vzadu! Za minutu, protože jestli jestli za dvě minuty...tak jsme hajzlu...

Obraz 78

Před hotelem, ext., den.

Polda 1 a 2 vystupují z osobního auta spolu s velitelem zásahovky a řadí se za maskované ozbrojené poldy. Šéf zásahovky už má v ruce pistoli a překvapeně kouká na Pražáky.

Šéf zásahovky:

Vy nemáte zbraně?!

Polda 2:

Máme vás...

Je to tak. Tihle roztomilí kvítci v oblecích (P1 a P2) jsou vlastně manažeři. Žádné podělané akční scény je nezajímají. Co je zajímavá je služební postup, čisté pracovní prostředí a inkasované prémie. Tohle teď došlo i tomu balíkovi, co tady vede zásahovou. Pokrčí rameny a jenom zaregistruje, že Poldovi 1, jak si vybaluje žvýkačku, se nápadně třesou ruce. Polda 2 vytáhla kapesník a nervózně smrká.

Šéf zásahovky:

Tak se prosím držte za posledním odjištěným laufem. Díky!

Polda 1:

Chceme ho živého, majore...

Byl to vtip, ale šéf zlínské zásahovky evidentně nemá pro pražské vtipy pochopení.

Obraz 79**Hotel Tuskulum, pokoj, int. den.**

Libor se dívá po dětech, koukají na televizi a vypadají spokojeně; po koupání a obědě příjemně unavení. Libor se mění v akčního manažera.

Libor:

Děcka honem; musíme za mamkou! Mamka je v nebezpečí! Rychle, proboha rychle!

V určitém momentu netřeba nic vysvětlovat, protože nastává nonverbální přenos vnitřní energie. Radost, smutek, strach. Libor je vyděšený a jeho strach přeskakuje na děti jak plamen z větve na věte.

Lukáš:

A kde je?

Libor:

U bazénu!

Lukáš:

A vrátíme se sem?

Libor:

Jasně, honem! Musíme za mamkou! Pod Lukine, Já tě vezmu...sakra nevypíchni mi oko...

Libor zvedá Tinu do náruče. Lukáš trochu zbledl. Vybíhají na chodbu. Kavyl zůstal vykloněný ze skleničky na stole a v průvanu mává jim na rozloučenou.

Obraz 80
Hotel Tuskulum, recepce, int., den.

Iva zavěsila. Z nabídky klíčů bere ty od hotelového auta. Poznává se to podle přívěsku. Z věšáku si bere plášť uklízečky, kšiltovku a kýbl s dlouhou stěrkou na okna plus jakýsi čistící prostředek ve tvaru kachny. Vypadá srandovně a možná právě proto ji zásahovka směřující ke dveřím hotelu míjí bez zájmu. Mají samopaly, jeden z nich to celé natáčí na malou kameru a za nimi jdou cibulové s pistolemi; Polda 1 a Polda 2. Mezi svatebčany to budí pozdvižení. Iva nepovšimnuta prochází k dodávce s nápisem „hotel Tuskulum“. Poldové v kombinézách, teří tam postávají, si ji jen zběžně prohlídnou. Je pro ně nula. Iva napjatá (doslova) k posrání sedá do hotelové dodávky a vyjíždí z parkoviště.

Obraz 81
hotel Tuskulum, recepce, int., den.

Poldové vrazili do recepce a jsou trochu zaskočení, že tam nikdo není, ale už zvenku přibíhá jejich civil, co se tvářil jak svatebčan a hlásí jim číslo pokoje. Míří zbraněma před sebe a rvou se do chodby stylem, jak to známe z televize.

Obraz 82
Hotel Tuskulum, ext., den.

Není to žádný akční film. Iva prostě jenom prorazila autem dřevěný plotek a nabírá do vozu Libora a úplně zmatené děti...to je bojovka! Bez vysvětlování řadí zpátečku a skrze provalený plot uhání do polí, které jsou za hotelem.

Obraz 83
Hotel Tuskulum, int. den.

Klasický obrázek; komando rozrazilo dveře pokoje, ale nachází jen věci na posteli a nic víc. Ve skleničce bez vody se třepotá schnoucí kavyl. Polda 1 a Polda 2 nasraně koukají. Pozorují mokré ručníky a župany na zemi.

Podla 1:
Dostali echo?

Polda 2:
Jsou někde tady. Kterým směrem je bazén, sauna, posilovna, nouzový východ?

Obraz 84
Pole v krajině, ext., den.

Dodávka s logem hotelu Tuskulum se kodrcá jak kombajn skrze zelenající se pole. Je to bizarní pohled. Pak prolamuje křoví na kraji lesa a mizí v něm. Děti v autě totálně vystrašeně čumí a nedutají a Libor se v duchu modlí a prosí Boha, jestli existuje, za odpuštění. Iva je sveřepá. V andělovi se probudil drak, protože mu sáhli na jeho nejbližší.

Iva:
To je taková bojová hra, děcka. Všechno se vysvětlí.

Obraz 85
Hotel Tuskulum, ext., den.

Poldové vyráží z hotelu přesně tím bočním vchodem, před kterým Iva prorazila plot. A naskýtá se jim zajímavý pohled. Na horizontu v poli, skze zelenou pšenici, mizí firemní dodávka hotelu prorážející šípkové keře na kraji lesa. Pak mizí v lese.

Polda 1:
To snad není možný!!!

Polda 2:
Je hustej!

Jakoby mu fandili, jakoby hráli zábavnou počítačovou hru. Začnou šikovat policejní armádu přes vysílačky.

Polda 1:

Potřebujeme terénní auta!

Šéf zásahu:

Tady nemáme... s tímhle jsme nepočítali.

Polda 2:

Majore, to byla oznamovací věta.

Šéf zásahu:

Rozumím. Už uzavíráme všechny asfaltky okolo...

Obraz 86**V lese, ext. den.**

Jezdit s dodávkou po lese, nadto mimo cesty a přes šípkové keře není úplně perspektivní nápad. Tenhle Ivin skončil asi po sto metrech na pařezu s proraženým kolem a utrhnutým předním nárazníkem. Žádná autonehoda; jen prostě plíživý důsledek nevhodného terénu. Nedá se dělat nic jiného, než vystoupit z auta a prohlídnout škodu. Nálada je tísnivá. Děti jsou zticha a bojí. Poslouchají dospělé. Iva nechtěla honičku s policjama, snad ani zvrátit osud; chtěla jen získat čas a dozvědět se konečně o co tady jde. Je typ, co se nechá vláčet okolnostmi jen do určitého bodu. A ten byl překročen. Atmosféra místa bude postupně kloustrofobnější více a více. Uslyšíme přibývat hluk motorů policejních aut, která začínají pročesávat les. Nevidíme je, jen se přibližují a míjejí, je otázkou času, kdy je náhodou jeden z džípů zmerčí.

Iva:

Libore... chci vědět, co se stalo, chci vědět, co bude následovat...chci vědět, proč to muselo dojít až sem... Cos vlastně vyvedl?

Libor:

Můj podpis je pod nějakýma úvěrama, co šly pak jinam, než měly. Taky jsem podepsal nějaký účty a projekty, co dneska vypadají jinak, než měly... Musel jsem...

Iva se tvrdě dívá Liborovi do očí. Má neutrální obličej Nesoudí, nehysterčí jen v klidném úžasu poslouchá.

Libor:

...nemusel jsem. Věřil jsem šéfům... Nevěřil. Prostě to vypadalo, že by to mohlo vyjít. Do té doby se to tak dělalo. Byznys je ruleta a tohle nevyšlo.

Iva:

A proč ´s mi to neřikal. Třeba bych ti poradila, nebo ti aspoň normální selskou logikou řekla, ať to neděláš!

Libor:

Já jsem si nepřipustil, že by mohlo takhle rupnout...a co jsem měl dělat; přijít domů a říct, hele možná jsem hajzl a možná to blbě skončí? Jak by to vypadalo?

Iva:

A jak to vypadá teď?

Libor:

Bylas šťastná!

Tina:

Mami, nás honí policie?

Iva:

Ano.

Lukáš:

Tatka něco ukradl?

Iva:

Proboha...já nevim...

Lukáš:

To oni nás pronásledují už od té doby, co jim tatka ujel! Já jsem to poznal.

Iva:

Proč tohle všechno, Libore?

Libor:

Chtěl jsem vás na to připravit...postupě... vysvětlit vám to, ale ...zatím mi bylo s váma tak dobře, že jsem to nechtěl kazit...

Iva:

Dneska jsi v Mladé Frontě vyfocený jak zločinec na první stránce... jak sis mohl myslet, že si nás nikdo nevšimne?

Libor:

Ani mě nenapadlo, že to můžou tak rozjet. Já jsem nic... Dvě třetiny z toho jsou kecy. Taky to jsem ti chtěl říct...

Iva:

Ale podváděl ´s...

Libor:

Bože Ivi!!! Víš o čem je byznys? Je povolený všechno, co projde! A projde nakonec všechno, co nese velkej zisk. Já... potom všem, co jsem viděl a zažil, mi nikdo z těch zmetků nahoře nebude vykládat, co je morálka. Morálka... to je téma pro neúspěšné...obušek na ty, co ujeli a spadli dolů. Teď zrovna na mě. Já nejsem, darebák, já jsem si ten svět nevybral, spadl jsem do toho náhodou, dyť víš... ale žádněj z těch zmetků, co zůstali nahoře, mě nebude soudit... něvěř jim, je to komedie.

Iva:

Ale co já? Co mám říct dětem? V novinách je napsané, že... a do Pyšel se máme vrátit s čím? Já těchhle tvých měřítkách jsem neúspěšná, takže mi musíš ňák vysvětlit, jak tě mám brát jako člověka...jako chlapa.

Libor:

Všchno, co jsem udělal, udělal jsem pro děcka. Pro vás. Je...a vždycky bylo pro mě nejdůležitější, že vy se máte dobře. Ať si o mě teda ostatní říkají, co chtěj, oni nežijou můj život... a já ten svůj ustojím. A ty kdybys chtěla...kdyby ses taky nad věcma víc zamslela... taky ti mohlo něco docvaknout samotné...

Každé hrdinství vydrží jen určitý čas; ten Ivin vypršel. Skoro pláč; je na inteligenci a životní zkušenosti Ivy, jak si s tímhle chytákem o zaopatřené rodině, který funguje jako alibi napříč dobami, režimy i žánry, nakonec poradí. A divák vlastně taky. Motor velkého vozu burácí někde blízko. Velká rozhodovací emoce v minimálním podání, jak ji lze na papír těžko popsat. Čím blíž je motor, tím jasnější je konec. To trhání ve tváři, přirozené a instinktivní; má Libor někam utíkat se schovat? Oba by teď asi tak strašně moc vlastně chtěli, ještě utéct, ještě den, nebo aspoň hodinu, zpětně si v okamžiku zjevné katastrofy uvědomují sílu okamžiků nevědění, bezčasí. A těch otázek... žili ve zlaté kleci, neviděli – každý zvlášť, protože nevidět je jednodušší a –co ti prospívá, to nerozpítvávej? Iva je vyčerpaná, zničená, vzteklá, děti jsou vystrašené, Libor v koncích; ano v tom přibližujícím se motoru odkudsi za stromy je zkáza i vysvobození; protichůdné pocity, hrůza z neschopnosti se rozhodnout, natož tak vynést nějaký morální soud, větu která to pojmenuje, aby ulevila, ale nakonec vlastně jen stejně oddálí příští nekonečná muka v oddělení, v řevu nepřejícího světa a v samotě, v níž jedno vysvětlení a pocit, popírá ten druhý. V očích obou je němý dialog – co budeme dělat? – nic, dál už to nejde... proboha zůstaň při mně... Lukáš bulí a chytl se mámy, Tina skočila na Libora jak kočka a zase po něm pomalu sjíždí dolů jak po kluzkém kmeni.

Lukáš:

Tati, ty nikam nepudeš, že ne?

Libor:

Tino, Lukine...to bude jenom nachvilku. A nevěřte všemu, co vám kdo řekne. To jsou takové... přiblblé hry dospělých.

Policejní džíp. Konečně se objevil. Je to místní polda v uniformě. Vyskakuje s pistolí v ruce, ale když vidí děti a vůbec celou scénu, tak ztrácí sebejistotu...už tak nalomenou faktem, že je to on sám, kdo náhodou na rodinu v lese narazil.

Iva je úplně bledá.

Iva:

Seberou nám barák...úspory?

Libor:

Řekl jsem, že se o nás postarám.

Uniformovaný, zaskočený policajt opatrně přichází k nim.

Zatýkající policajt:

Vy ste pan Libor Procházka?

Libor:

Ano.

Zatýkající policajt:

A nejste ozbrojený...

Libor:

Ne.

Zatýkající policajt:

Tak jste zatčený...víte to, je na vás zatykač vydaný...

Polibek, pohlazení...děti a Iva, bezradnost, zatajený dech. A vztek. Obrovský vztek Ivy. Protože Iva si taky musí přiznat, že slepá byla ráda, že taky je tak trochu holčička, co má ráda zlatou klec a když nemusí přemýšlet, co vězí za jejím štěstím. Libor je bezpochyby v tom světě mimo rodinu podvodník, vychcánek a lhář. Ale dá se to takhle oddělovat? Tuhle sadomasochistickou otázku s potěšením nechávám divákovi.

Iva vrazí Liborovi facku. Je v tom víc vášně, spontánnosti a opravdovosti než v jakémkoliv gestu směrem k Liborovi, které jsme dosud viděli. Je to autentická Iva před 16ti lety... Liborovi vyrazí slzy. Děti už nejsou schopny ničeho, než pláče...tohle přesahuje jakékoliv fantazijní výjevy, jichž jsou děti schopny. Jeden z policajtů vlastně musí Libora přidržet, aby

*neupadl. Polda netuší, která tady bije cítí úlevu, že přijíždějí i ostatní...
Zásahovka, major, Polda 1, 2.*

Zatýkající policajt:

Jménem zákona vás zatýkám.

Libor poslouchá, pak předstoupí a dostává pouta. Divadlo.

Libor:

Je to nutné?

Zatýkající policajt:

Je to předpis.

Zámek cvakl, vesnický policajt je rozpačitým hrdinou celého monstrózního zásahu. Je hrdý před nadřízenými, zároveň se stydí před Ivou a dětmi... Poldům z Ptahy vůbec nevadí, že to nejsou oni, kdo zatýkal. Polda 2 se dokonce usmívá, Polda 1 si přinasraně čistí kapesníkem nohavice, které si zasvinil od bláta, protože jako fotbalista má nohy do O a při chůzi se občas patou otře o kotník druhé nohy..., jinak jsou ale rezervovaní, slušní, spíš spokojení. Je tam i zásahovka, hoši v kombinézách a natáčejí celou scénu na videokameru.

Polda 1:

Ta krádež auta byla zbytečná. Jenom si přitěžujete.

Libor:

To se ňák vysvětlí.

Polda 2:

Byl jste v tom Hodoníně nebo nebyl?

Libor mlčí. Jeden ze zásahovky má v úmyslu trochu poodsunout Tinu a Lukáše od dovávky směrem k policejnímu vozu. Iva zavrčí jak šelma.

Iva:

Ani se nedotkněte mých dětí!

Polda zařadí zpátečku a zdvořile otevře zadní dveře auta. V ruce má pouta.

Šéf zásahovky:

Tak si prosím nastupte do auta.

Obrací se na kriminalisty.

Šéf zásahovky:

Paní je spolupodezřelá nebo jenom rodinný příslušník?

Polda 2:

Rodinný příslušník.

Zatýkající polda tedy schová náramky zpátky do kapsy a pouští rodinu sednout. Taky

Libora cpou do svého auta civilové. Poslední pohled muže a ženy na sebe.

Iva zničehonic zavolá zvučným hlasem. Ztunou i policajti.

Iva:

Libore! Pro mě má život smysl jenom s tebou. Jak ses večer ptal...

Asi by měl následovat potlesk. Ale jenom téměř současně bouchnou dveře několika aut a ozvěna je z lesa ještě několikrát vrátí zpět. Někdo si myslí, že člověk má uvnitř sebe sílu najít a obsadit si své místo v životě sám ze své vůle a někdo zase, že jsme jen hříčkami uprostřed událostí, na něž nemůžeme mít žádný vliv a motáme se ve vírech, jejichž skutečné příčiny není možné se dopátrat. Kam se přikláníte vy?